

၉။ စပတ်လမ်း လူသတ်မှု

BURMESE
CLASSIC
.com

အားလပ်သော နေ့များတွင် နံနက် လဘက်ရည်သောက်ပြီးနောက် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုခဲ၍ မိမိစဉ်းစားချင်သလို စဉ်းစားနေရသော စည်းစိမ်သည်ကား ချမ်းသာလှပေ၏။

တနေ့သော တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်၌ ကျွန်တော်သည် နံနက် ၇ နာရီခွဲလောက်တွင် လဘက်ရည် သောက်ပြီးနောက် ဦးထင်ကျော် ထိုင်နေကျဖြစ်သော အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေ၍ တွင် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ကိုက်ကာ ထွေထွေလေးပါးကို စိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် လှေကားမှ ခပ်သုတ်သုတ် တက်လာသော ခြေသံတသံကို ကြားရသဖြင့် နားစိုက်၍ ထောင်နေရာမှာ ခြေသံတသံသည် ကျွန်တော်တို့ တံခါးရှေ့တွင် ရပ်သွားပြီးနောက် တံခါးခေါက်သံ ကြားရလေသည်။

ဆေးလိပ်တိုကို ငွေကလပ်ကလေးပေ၍ တင်ထားခဲ့ပြီးနောက် တံခါးကိုသွား၍ဖွင့်လေရာ ကျွန်တော်နှင့် သိဟောင်းကျမ်းဟောင်းဖြစ်သောဝတ်လုံတော်ရ ဦးဘစိန်သည် ညှော်ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

“ကိုထင်ကျော်တယောက် ရှိသလားဗျ၊ ကိုတင်မောင်”

“မရှိပါဘူး ဦးဘစိန်၊ ရန်ကုန်မှာ မရှိဘူး တောခဏသွားတယ်၊ သဘက်ခါမှ ပြန်ရောက်မယ်၊ ထိုင်ပါအုံးလေ၊ ဘာကိစ္စများလဲ”

“လွဲချင်တော့ဗျာ၊ ကြည့်မိအုံး၊ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျားအရှိသားဘဲလေ၊ အတူတူပါဘဲ”

“ဟယ် နယ်တူရမလဲဗျ၊ မဟုတ်တာ၊ နို့ပေမဲ့ ကျွန်တော် အတွက်တော့ ဘာမဆို ဆောင်ရွက် ပေးသို့တော့ အသင့်ပါဘဲ ဦးဘစိန်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အခုအမှုက ခင်ဗျားကျုပ်နဲ့ အတူ စပတ်လမ်းကို လိုက်ကြည့်ဖို့ ပါဘဲ၊ လူသတ်မှုတခုဖြစ်တယ် ကိုတင်မောင်ရဲ့၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဦးထွန်းကျော်ဆိုတဲ့ လူတယောက် အသတ်ခံရတာပဲ၊ အမှုက လူသတ်မှုတော့ လူသတ်မှုဘဲ၊ ကိုင်း... လိုက်ခဲ့ဗျာ၊ အမှုအကျိုး အကြောင်း လမ်းသွားရင်း ပြောသွားကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် အဝတ်အစားများလဲပြီးနောက် အကျိုးအကြောင်းကို စာရွက်ကလေး တရွက်ပေါ်တွင် ကယျာကယာရေးခြစ်ပြီးလျှင်စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားခဲ့၏။ ထို့နောက် ဦးဘစိန်သည် ကျွန်တော် အား မြင်းရထားတစ်ခုဖြင့် သူနေသော စပတ်လမ်းသို့ ခေါ်သွားလေသည်။

“ဒီလိုဗျာ၊ ကိုတင်မောင်ရဲ့၊ ကျုပ်အခန်းနဲ့ တည့်တည့် အပေါ်ထပ်မှာ ဦးထွန်းကျော်ဆိုတဲ့ လူတယောက်နေတယ်၊ အသက် ၅၀ ကျော်လောက်ရှိပြီး သားမယားမရှိဘူး၊ မုဆိုးဖိုကြီး အရင်က အထက်မြန်မာပြည် နယ်စပ်မှာ သူ့အစ်ကို ဦးထွန်းသော်ဆိုတဲ့လူနဲ့ အတူ သတ္တုတွင်းတွေ ဘာတွေ လုပ်ဘူးသတဲ့ဗျာ...”

...အခုတော့ အသက်အရွယ်လဲကြီး ပစ္စည်းဥစ္စာကလေးကလဲ အတော်အတန် စုဆောင်းမိဟန် တူပါတယ်၊ ဒီတော့ ရွှံ့တဲ့ ငွေကလေးဘက်မှာအပ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဘက်တိုင်းကလေးနဲ့ ဘဲ စားနေတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီကနေ့မနက် ကံမြက်လဲတဲ့ ကုလားမကြီးဟာ မနက်စောစော တိုက်လှေကားက အပြေးအလွှား ဆင်းလာပြီး ကျုပ်အိမ်တံခါး ခေါက်တယ်၊ ကျုပ်က တံခါးဖွင့်ပေးတော့ အပေါ် ထပ်မှာ ဦးထွန်းကျော် ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး၊ ကြမ်းပေါ်မှာ ပက်လက်ကြီး လဲနေတာ တွေ့ပါတယ်လို့ ပြောတော့ ကျုပ်လဲ ကယျာကယာ ထလိုက်သွားတာကိုးဗျာ၊ အပေါ်ရောက်တော့ လားလား ဦးထွန်းကျော်ဟာ အခန်းထဲက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တံခါးဘက်ကို ခေါင်းလှည့်ပြီး သေနေတာ တွေ့ရတယ်၊ ကိုယ်ဟာ တောင့်တောင့်နေပြီ၊ ညကတည်းက သေနေတာနဲ့ တူပါတယ်”

“ကိုယ်မှာ အက်ရာဒဏ်ချက်တော့ မတွေ့ဘူးလား ဦးဘစိန်”

“ကျုပ်တော့ မမြင်မိဘူး၊ သေသေချာချာ အနားကပ်ပြီးလဲ မကြည့်ခဲ့လို့ ကျုပ်သတိ ထားမိ တာကတော့ အခန်းအခြေအနေပျက်နေတာသာ မြင်ခဲ့တယ်၊ ကုလားထိုင်တလုံးက လဲလို့ စားပွဲပေါ်က ပစ္စည်းတွေလဲ ကြမ်းပေါ်ကျလို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ပြီး ရိုးရိုးသေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ထင်ရှားတယ်”

“ဒီတော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော်တို့ကို ဘာလုပ်စေချင်သလဲ ဦးဘစိန်”

“ဒီလူက ဆွေမျိုးညာတိ မိတ်သက်ဟုရယ်လို့ မရှိခွာဘူး၊ ကျုပ်တယောက်ဘဲ မိတ်ဆွေရှိတယ် ဆိုပါတော့၊ နောက်ပြီး ဒီလူက ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်တော့ သူပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို သေတမ်းစာရေးပြီး ကျုပ်ဆီမှာ အပ်ထားတယ် ကိုတင်မောင်...”

“ပြီးတော့ အခု သူသေတာ တွေ့ရပုံကလဲ လူသတ်မှုလို့ ထင်စရာ ဖြစ်တဲ့အတိုင်း အကယ်၍ လူသတ်မှု ဖြစ်ရတဲ့ တရားခံ ဖမ်းဆီးရမိဖို့ တရားနည်းလမ်းအတိုင်းဖြစ်ဖို့ ကျုပ်က ကြပ်မတ်ပြီး ဆောင်ရွက်ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်နဲ့ ဦးထွန်းကျော်တို့ဟာ ကယောက်နဲ့ ကယောက် အတော် ခင်မင် ကြတယ် ကိုတင်မောင်ရဲ့၊ ဒါနဲ့ ပုလိပ်ကတော့ သူတို့ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်မှာ အမှန်ဘဲ၊ သူတို့က ဦးထွန်းကျော်ဟာ လူသတ်လို့ သေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လဲ ခင်ဗျားတို့အတွက် အမှု

လုပ်ရာ မလိုဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တရာခံရှိလျက်သားနဲ့ ပုလိပ်က မိအောင် မဖမ်းဆီးနိုင်ရင် ကျုပ် ပြောတဲ့အတိုင်း တရားမရှိကန်ရာ ရောက်အောင် ခင်ဗျားနဲ့ ဦးထင်ကျော်ထွက် ဆောင်ရွက်သိတဲ့၊ ဟော.....ပြောရင်းဆိုင်ရင်း ရောက်လာပြီ၊ ဟိုဘက်က အစိမ်းရောင် သုတ်ထားတဲ့ ကိုးခန်းရှိတဲ့ သုံးထပ် ထိက်ကြီးပေါ့”

မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းပြီးနောက် ဦးဘစိန်သည် သူ့ အိမ်ခန်းသို့ မဝင်ဘဲ လှေကားမှ အပေါ် ထပ်သို့ တက်သွားရာ ကျွန်တော်လည်း သူ့နောက်မှ လိုက်ပါသွားရလေ၏။ ပထမထပ်သို့ ရောက်ရာ လကျောဘက် အခန်းမှ တံခါးကို ခေါက်ရာ တံခါးရုတ်တရက် မဖွင့်ဘဲ ရှိနေသဖြင့် ဦးဘစိန်က နောက် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်သောအခါမှ တံခါး ရွက် နှစ်ချပ် အနည်းငယ် ဟလာပြီးလျှင် လူတယောက်သည် အပြင်သို့ ခေါင်းပြု၍ ကြည့်လေသည်။ ထိုလူမှာ ယူနိုဖောင်းအပြည့်အစုံဝတ်ထားသဖြင့် ပုလိပ်အင်စပိတ်တော်တယောက် ဖြစ်ကြောင်းသိရ၏။ သူသည် ကျွန်တော်တို့အား ရွှေ့မုန်းတီးသော မျက်နှာဖြင့်....

“ခင်ဗျားတို့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

စိန်။ ။ ကျွန်တော် နာမည်က ဝတ်လုံတော်ရ ဦးဘစိန်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဟောဒီမှာ ကျွန်တော် ကပ်၊ ကျွန်တော်နေတာ ဒီအခန်းနဲ့ တည့်တည့် အောက်ထပ်က အခန်းပါဘဲ၊ အခုသေတဲ့ လူဟာ ကျွန်တော် အမှုသည်ပါ၊ သူ့ သေတမ်းစာဟာ ကျွန်တော် လက်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်မင်တဲ့ မိတ်ဆွေတယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဘာဖြစ်လို့ သေတမ်းဆိုတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်မှာ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းသိဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း စုံထောက် ဦးထင်ကျော်နဲ့ သူ့ လက်ထောက် ဟောဒီက ဦးတင်မောင်တို့ လက်ထဲကို ဒီအမှု အပ်ထားပါတယ်”

“ကျုပ်က ပုလိပ်အရာရှိ တယောက်ဘဲ ဦးဘသိန်းတဲ့၊ အခုလို ရာဇဝတ်မှုကြီး ဖြစ်နေတဲ့ အခန်းထဲသို့ တရားမဝင်တဲ့ လူတွေ ဝင်ခွင့် မပြုနိုင်ဘူး”

ဦးဘစိန်က ခန့်ညားသော ဣန္ဒြေဖြင့် ရင်ကိုကော့လျက်....

“ကျုပ်တို့က တရားမဝင်တဲ့ လူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တရားဥပဒေအရ သက်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စမို့ ကျုပ်တို့ လာတာဘဲ၊ ဒါဖြင့် သေတဲ့လူရဲ့ တရားဝင်ကိစ္စစားလှယ်ကို အင်စပိတ်တော်မင်းက ဝင်ခွင့်မပြုဘူး ဆိုပါတော့”

ဦးဘစိန် ၏ ခန့်ညား ထယ်ဝါသော အသွင်အပြင်နှင့် အထက်ပါ စကားများကြောင့် အင်စပိတ်တော် ဦးဘသိန်းဆိုသူသည် အမှုနှင့် ပတ်သက် သည့် အဖြစ်အပျက်ကို မည်သူ့ ကိုမျှ မပေါက်ကြားစေရန် ကျွန်တော်တို့အား ပြောကြားပြီးနောက် နောက်ဆုံး ဝင်ခွင့်ပြုလေ၏။

ကျွန်တော်သည် အခန်း၏အခြေအနေကို ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်သဖြင့် အောက်ပါ အချင်း အရာများကို တွေ့မြင်ရ၏။ စားပွဲခင်းမှာတဘက်သို့ အတင်းဆွဲယူလိုက်သည့် ဟန်ဖြင့် တွန့်လိမ်လျက် ရှိရာ ဖန်ခွက်ကဲ့များ၊ စာအုပ်များ၊ ဆေးတံသောက်ဆေးဗူးတဗူး အခြားတို့လိမ့်လိမ့်စည်းများသည် စားပွဲပေါ်၌ ပြန့်ကြဲလျက်ရှိလေသည်။ ကုလားထိုင်တလုံးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ နောက်ပြန်ကျလျက် ရှိရာ တံခါးပေါက်မှ အဝေးဆုံးသောနံရံနှင့် စားပွဲ၏ကြားတွင်အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ လူတယောက်၏

အလောင်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ပက်လက်လန်ကာ နံရံဘက်ကိုခေါင်းပြုလျက် လဲကျသေဆုံးနေသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အလောင်းနံဘေးတွင် ဒူးထောက်လျက် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များရှိလေသလောဟု ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ ရုပ်အင်္ကျီအပေါ်ဆုံးကြယ်သီးကိုမတပ်ဘဲရှိနေသည့် အောက်လည်ပင်းပေါ်၌ နီညိုညိုအကွက်ကလေး သုံးလေးကွက်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ထိုအခါ ရာဇဝတ်အုပ် ဦးဘသန်းက ကျွန်တော် ဘက်သို့လှည့်ကာ အတန်ငယ်ပြုံးလျက်....

“ဒီဟာကတော့ ဆရာဝန်တောင်မေးဘို့မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တောင်သိပါတယ်”

ကျွန်တော်။ “ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ရှဲ့ဆေးစာဟာ ဘယ်လိုဆိုမယ် မသိသေးဘူး မဟုတ်လား”

“သေနေတာတော့ အတော်ကြာနေပြီနဲ့တယ်”

ထိုခဏ၌ ရာဇဝတ်အုပ်ဦးဘသန်းက စစ်မေးရန် ခေါ်ထားသဖြင့် ညဉ့်စောင့် ဒရဝမ်နှင့် တံမြက်လဲသော ကုလားမကြီးသည် အခန်းဝသို့ရောက်လာကြလေသည်။

ဦးဘသန်းသည် သူတို့အား တံခါးဝ၌ရပ်စေပြီးလျှင် ထွက်ချက်များကို ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ပေါ်တွင် ရေးထားလေသည်။

“ကိုင်း...ကိုင်း...တယောက်ပြီးမှ တယောက် ဟေ့၊ တယောက် စီ ပြောကြ စမ်းကွာ၊ မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ဘာဒူးဆင်လို့ ခေါ်ပါတယ်ဆပ်”

“ညဒရဝမ် ဟုတ်စ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မနေ့ညတုန်းက အကြောင်းကိုပြန်ပြီးစဉ်းစားစမ်း၊ မနေ့ညတုန်းက ၉နာရီ၊ ၁၀နာရီ၊ ၁၁နာရီ၊ ၁၂နာရီဆိုပါတော့ကွယ်၊ ဒီတိုက်ခန်းမှာနေတဲ့လူတွေကလွဲပြီး သူစိမ်းထဲကဘယ်သူများလာသလဲ”
(အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးနောက်)

“၁၁ နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ ဦးထွန်းကျော်ဆပ်ရုံအခန်းကို လူတယောက်လာတယ်၊ ဘယ်အခန်းလဲလို့ ကျွန်တော် ကိုမေးလို့ ကျွန်တော်ကတောင် လက်ျာဘက်အခန်းဆိုတာပြောလိုက်ရသေးတယ်”

“ဘယ်အချိန်လဲကွဲ့”

“၁၀ နာရီနဲ့ ၁၅ မိနစ်လောက်ထင်တယ်ဆပ်”

“သူ့ပုံသဏ္ဌာန်နှင့်အဝတ်အစား မင်းမှတ်မိသလောက် ပြောစမ်းပါအုံး”

“ဗမာ၊ ပုပ္ဖာခေါင်းချွန်တယ်၊ အသားမဲတယ်၊ အင်္ကျီနက်ဝတ်ထားတယ်”

“ဒီပြင်ကော”

“အပေါ်ဆုံးထပ်မှာနေတဲ့ အင်္ဂလိပ်လိုဘောင်းဘီဝတ်တဲ့ ဆပ်တယောက် မော်တော်ကားနဲ့ ပြန်လာတယ်”

“အချိန်ကကော”

“ကျွန်တော် စိတ်ထင် ၁၀ နာရီခွဲလောက်ရှိမလားမပြောတတ်ဘူး”

“ဒီလူကဒီတိုက်ခန်းမှာ နေတဲ့လူမဟုတ်လား”

“မုန်ပါတယ်ဆယ်”

“ဒီတိုက်ခန်းမှာနေတဲ့လူကို ငါမမေးပါဘူးကွယ်၊ အပြင်ကသူစိမ်းညှော်သည် လာမလာကို မေးတာပါ”

“ညှော်သည်ဆိုလို့ ဒီလူပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ဘဲ သေတဲ့ ဦးထွန်းကျော်အခန်းကို မေးပြီး တက်သွား ပါတယ်”

“သူပြန်ဆင်းသွားတာကိုတော့ ဘာတိထားလိုက်မိသေးသလား”

“မြင်လိုက်ပါတယ်ဆယ်”

“ဆင်းသွားတော့ သူ့ရုပ်မျှားပျက်နေတယ်ထင်မိလား၊ မင်းဘယ်လိုအကဲခတ်လိုက်မိသလဲ”

“အဝတ်အစား နံနံဖရုံပဲဖြစ်လာတယ်ထင်တယ်၊ သေသေချာချာတော့ ကျွန်တော်မပြော နိုင်ဘူးစိတ်ထင်ဘဲရှိပါတယ်ဆယ်”

“ဒီဟာဘဲ မင်းသိတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆယ်”

ဦးဘသန်းသည် ဒိုင်ယာရီပေါ်၌ ရေးထားသောထွက်ချက်များကို ပြန်လည်ဖတ်ပြပြီးနောက် ဘာဒူးဆင်အား အောက်တွင်လက်မှတ်ရေးထိုးစေ၏။

“ကောင်းပါပြီ ဘာဒူးဆင်၊ မင်းသွားနိုင်ပြီ၊ ဪ...ဒါထက် တဆိတ်နေပါအုံးကွယ်၊ အလောင်းကို ကုတင်ပေါ်ရွှေ့ရအောင် တို့ကိုနဲ့နဲ့ကူညီပါအုံး”

သို့နှင့်ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားလေးယောက်သည် ဦးထွန်းကျော်၏ အလောင်းကို ကြမ်းပြင် ပေါ်မှချီမပြီးလျှင် အိပ်ခန်းအတွင်းရှိကုတင်ပေါ်သို့ တင်ကြလေ၏။ ဦးဘသန်းက အလောင်းကို စောင်တထည်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်လေသည်။

ညဉ့်စောင့် ဒဂုန်ခမ်းဆင်းသွားပြီးနောက် ဦးဘသန်းသည် ထုံမြက်လဲ့ကုလားမကြီးကိုစစ်ဆေး ပြန်ရာ ကုလားမကြီး ထွက်ဆိုချက်မှာ ဦးဘစိန်က ကျွန်တော်အား ပြောပြသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကုလားမကြီး၏ထွက်ဆိုချက်ကိုလည်း ဦးဘသန်းသည် လက်မှတ်ရေးထိုးစေ၍ သိမ်းဆည်း ထား၏။ ထို့နောက် ဦးဘသန်းသည်စားပွဲအဆင့်ရှိ မီးခံသေတ္တာမှစ၍ အတိုးတန်ပစ္စည်းများ ထားရှိလိမ့်မည်ထင်ရသော နေရာများတွင် ခြေရာလက်ရာမပျက်ဘဲရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်သည် ဦးထင်ကျော်၏နည်းအတိုင်း ထူးဆန်းသောအချက်အလက်တစ်ခုတခု တွေ့ လေမည်လောဟု ကြမ်းပြင်ကို ငုံ့ကြည့်ရှုနေလျက်ရှိရာ ဦးဘစိန်သည် သူ့မိတ်ဆွေ၏ အလောင်း ရှိရာသို့သွားငယ်စွာကြည့်ရှုလျက်ဦးဘသန်းကမူပြီးရယ် ပြောင်လှောင်လိုသောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့် အား ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

ကြမ်းပြင်ပုပုံများ၊ မြေမှုန့်များ၊ အမှိုက်သရိုက်ကလေးများဖြင့်ထူထပ်စွာရှိနေရာ ဦးဘသန်း သည် တံခါးဝနှင့်အနီးဆုံးသော အုတ်ထဲရှိ နံဘေးကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အရာဝတ္ထု သုံးလေးခုကို တခုစီကောက်ယူကာ စားပွဲပေါ်သို့တင်ရင်း...

“ဟောဒီမှာ ဦးတင်မောင်၊ တွယ်အပ်ကလေး တချောင်း၊ ခြစ်ပြီး မီးခြစ်ဆံက တခု၊ ဟောဒါကဘတ်ဘိနပ်ကြိုးအဖျားကဟာကလေးနဲ့ တူပါတယ်၊ ဘာရယ်လို့တော့ကျုပ်မပြောတတ်ဘူး ခင်ဗျားစုံစမ်းဘို့ ယူသွားပေတော့”

....ဟုပြောကာ မသိမသာပြုံးရယ်လိုက်၏။ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြန်ပြောပြီးလျှင် စက္ကူကလေးထွက်ဖြင့် ထုပ်ကာ အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက်ဦးဘသန်းက....

“ဪ...ဒါထက်ဦးထင်ကျော်တယောက်တော့ ပါမလာဘဲကိုးဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့...သူ့ရန်ကုန်မှာမရှိဘူး၊ တောကိုခဏသွားတယ်”

“ခင်ဗျားဆရာကြီးက တယ်အယူသည်းတဲ့လူတယောက်နဲ့ တူပါတယ်၊ ဘာပစ္စည်းကလေးဘဲ ဖြစ်ဖြစ် မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်လိုက်ရမှ၊ ဓာတ်ခွဲကြည့်လိုက်ရမှ ကြေနပ်တဲ့လူလို့ ပြောသံကြားဘူးတယ်၊ သူ့ဝါသနာဘဲထင်ပါရဲ့နော်”

“ဝါသနာဆိုတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဝါသနာပါလို့သာ ဒီအလုပ် လုပ်နေတာ၊ ဒီလိုဓာတ်ခွဲပြီးစုံစမ်းလို့ အမှတယ်နစ်ခဲ ပေါ်ပြီးပြီလဲ ဆိုတာတော့ ဦးဘသန်း သတိမထားမိဘူးမှတ်တယ်၊ သတင်းစာတွေထဲတော့မပါဘူးနော်”

“အင်း...သူနဲ့ရင်းရင်းနှီးနှီးမဟုတ်တော့လဲ သတိမထားမိဘူးဆိုပါတော့၊ ကျုပ်တို့ကတော့ သေတဲ့လူနဲ့ ဘယ်သူအဆက်ရှိတယ်ဆိုတာ မရ ရအောင် လိုက်ပြီး တခါတလေ သုံးလေးယောက်လဲ အပြုံလိုက် ဖမ်းပစ်လိုက်တာဘဲ၊ အဲဒီကတဲက ပိုထင်တဲ့ အကောင် နာနာစစ်မေး နောက်ဆုံးကျ ပေါ်တာဘဲ”

“အင်း ခင်ဗျားတို့လုပ်ပုံကလဲ ပုလိပ်နည်းနဲ့ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့လိုဓာတ်ခွဲပညာနဲ့ ဦးနှောက်နဲ့ အသုံးပြုပြီး လိုက်တဲ့နည်းကလဲတမျိုးပေါ့”

ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း ဆက်လက်နေရန်အလုပ်မရှိတော့သဖြင့် အလောင်းကိုဆေးရုံသို့ ယူသွားကြပြီးနောက် အလောင်းတွေသော အိမ်ရွှေခန်းသို့ ဦးထင်ကျော် ပြန်ရောက်လာသည်အထိ ခြေထု လက်ထုမပျက်ထားရန် ဦးဘစိန်အား မှာထားခဲ့ပြီးနောက် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လေ၏။

သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ ဦးထင်ကျော်ပြန်၍ရောက်လာရာ ကျွန်တော်သည် ဦးထွန်းကျော် သေဆုံးပုံအကြောင်းများကို ပြောပြ၏။ ထုစဝတ်ဦးဘသန်း ပြောဆိုသည့်အတိုင်း ဦးထွန်းကျော်၏ အခန်းသို့ ညလာရောက်သူမှာ တရားခံပင်ဖြစ်ရပေမည်။

သို့ဖြစ်၍ ညဦးစောင့်ဒဂုဓမ်ပြောပြသည့်အတိုင်း ထိုသူမည်သူမည်ဝါပြစ်သည်ကို တွေ့ရှိက အမှုမှာ ပြီးပြတ်ရန်သာရှိတော့၏။ ယင်းအလုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့၏အလုပ်မဟုတ်ဘဲ ပုလိပ်များနှင့် သက်ဆိုင်သောအလုပ်ဖြစ်လေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ခပ်အေးအေးပင်ရှိနေရာ အမှုကို စုံစမ်းမှုအဖြစ်ပုလိပ်အားတင်ပို့ စစ်ဆေးသောနေ့ နောက်တနေ့၌ ဦးဘစိန်သည် လူတယောက်နှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့အခန်းသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ဦးထင်ကျော်အား ပုလိပ်အရာရှိများနှင့် သက်သေများ၏ အစစ်ခံချက် မိတ္တူ ကော်ပီကို ပေးအပ်လေသည်။

စိန်။ ။ “ခင်ဗျား အလွယ်တကူ လေ့လာနိုင်အောင်လို့ သက်သေထွက်ချက်တွေ ရုံးက ကျုပ်ကူးယူလာတယ်။ ခင်ဗျားမရှိတုန်း ဖြစ်ပျက်တဲ့အကြောင်းတွေတော့ ဦးတင်မောင်က ပြောပြီးရောပေါ့။”

ကျော်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ သိတန်သလောက်တော့ ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ။ ဦးဘစိန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ထိုညက သေသွဲ့ရဲ့ အခန်းကို လာတဲ့လူကိုတော့ ခြေရာ မခံမိကြသေးဘူးလား။”

စိန်။ ။ “မခံမိသေးပါဘူး။ ည ဒဂုန်ရဲ့ သက်သေထွက်ချက် ဘဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဒီမှာ ဦးထင်ကျော်ရဲ့၊ ဟောဒီကမိတ်ဆွေကြီး ဦးသာမြတ်ကိုခေါ်လာတာက တခြားမဟုတ်ဘူး။ သူက ဦးထွန်းကျော်နဲ့ အရင်တုန်းက အထက်မြန်မာပြည်မှာ အတူ နေဘူးလို့ သူတို့ရဲ့ ဇစ်မြစ်ကို ပြောနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အသုံးဝင်ကောင်း ဝင်မလားလို့ခေါ်လာတာပဲ။”

ကျော်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့၊ သေသွဲ့ရဲ့ ရာဇဝင်ကလဲ ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ အထောက်အပံ့ ရချင်ရနိုင်ပါတယ်။”

စိန်။ ။ “ပြီးတော့ တခုရှိသေးတယ် ဦးထင်ကျော်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ကလပ်မှာ ကျုပ်နဲ့ ညစာ စားကြတဲ့အခါမှာ ငွေရေး၊ ကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ မကြာခဏ လာပြီး နှောင့်ယှက်နေတဲ့လူတယောက်ရှိကြောင်း ဦးထွန်းကျော်ကပြောဘူးတယ်ဗျ။ ဘယ်လို အနှောက်အယှက်မျိုးလဲ ငွေညစ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးဘဲလား။ ဆိုတာတော့ အသေအချာမသိရဘူး။ ဘယ်သူဆိုတာလဲ ပြောမပြဘူး။ ဒီတော့ ညဒဂုန်ထွက်သွားတဲ့ ထွက်ချက်ထဲမှာ ထိုညက သူ့အခန်းကို လာမေးတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဟောဒီက ဦးသာမြတ်က ပြောပြလို့ကျုပ်သိရတယ်။ ကိုင်းဦးသာမြတ်က သူ့မှာ တူတယောက်ရှိတဲ့အကြောင်း ဦးထင်ကျော်ကို ပြောပြစမ်းပါအုံးဗျာ”

ထိုအခါ ဦးသာမြတ်က လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းအတော်ကြာက အထက်ချင်းတိုင်း ခန္တီးမြို့တွင် မိမိသည် ဦးထွန်းကျော်၊ ဦးထွန်းသော် ညီအစ်ကိုတို့နှင့် စတင် သိကျွမ်းခဲ့ကြောင်း၊ အကြီးဖြစ်သူ ဦးထွန်းသော်မှာ မြို့ပိုင်ဖြစ်၍ နာဂနယ်စပ်များသို့ သွားရောက်သော အခါ အခွန်တော်များကို ကောက်ခံရလေရာ အခွန်များကို ကောက်ခံချခွင့်ရင်း၊ ပြစ်မှုများ စီရင်ရာ၌၎င်း၊ အလွန်ရက်စက်သော အရာရှိတယောက် ဖြစ်သည်ဟု နာမည်ကြီးခဲ့သူတယောက်ဖြစ်ရာ အကယ်၍ ဦးထွန်းကျော်မှာ သူ့အစ်ကိုဦးထွန်းသော်၏ စိတ်သဘောမျိုးသာရှိခဲ့ပါမူ လူတဖက်သားအပေါ်တွင် ထောက်ထားညှာတာတတ်ခြင်းမရှိသည့်အပြင် အလွန် စိတ်ကြီးသူတယောက် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရန်ရှိကြောင်း၊ ဦးထွန်းသော်၌ သားတယောက်ရှိခဲ့ရာ ထိုသူငယ်မှာ ယခုအခါ ရန်ကုန်တွင်ရှိနေ၍ အလုပ်အကိုင်မရှိလေလွင့်နေသည်ဟု သိရကြောင်းဖြင့် စကားအစချီ၍ ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ ဝတ်လုံးဘဝန်က ကြားဖြတ်၍ ဦးထွန်းကျော်မှာ မိမိနှင့်အတော်ခင်မင်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်သဖြင့် မိမိအပေါ်တွင် အလွန်ကောင်းသော လူတယောက်ဖြစ်သော်လည်း အခြားသူများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ပြေပြစ်ခြင်းမရှိလှဘဲ တခါတရံ ဒေါသအလွန်ကြီးတတ်သည်ဆိုခြင်းမှာ ဟုတ်နှင့် ကြောင်းဖြင့် ထောက်ခံပြောဆိုလေသည်။

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ သူတို့ညီအစ်ကိုဟာ တခါတလေ အင်တန်စိတ်ကြီးတယ်ဆိုတာသိပါပြီ၊ ဆက်ပြောစမ်းပါအုံး”

ဦးသာမြတ်က ဆက်လက်၍....

“ကျွန်တော်ခန္တီးကထွက်သွားပြီး မန္တလေးမှာအရောင်းအဝယ်လုပ်နေတော့ဦးထွန်းသော်ဟာ ခန္တီးမှာ မြို့ပိုင်အလုပ်နဲ့ ပို့နေသေးတယ်ခင်ဗျ၊ တနေ့တော့ မိတ်ဆွေတယောက်ဆီက သူ့အကြောင်း သတင်းကြားရပြန်တယ်၊ ဦးထွန်းသော်ဟာ နာဂတောင်တန်းနယ်စပ်ကို အခွန်တော် ကောက်ခံတဲ့ ကိစ္စနဲ့ သွားတဲ့အခါ စော်ဘွားတယောက်နဲ့ စကားများပြီး ဒီစော်ဘွားရဲ့ ရှေးဟောင်းနန်းသုံး ပစ္စည်းတွေသိမ်းပြန်လာတဲ့အခါမှာ လမ်းမှာ တောင်ကြားတခုကနေပြီး နာဂတွေကတိုက်လို့ အစိုးရ ဘက်ကတောင် စစ်သား သုံးလေးယောက် ကျသွားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ ဒီအခါတုန်းက အစိုးရ အရာရှိများနယ်စပ်သွားတဲ့အခါ အရေးပိုင်အမိန့်နဲ့ တပ်စိတ်ကလေးတစိတ်လောက်တော့ ပါသွား တာကိုးခင်ဗျ၊ ဒီနောက် ဦးထွန်းသော်ကို မြစ်ကြီးနား ပြောင်းပစ်လိုက်သတဲ့....

....သူ့အစ်ကို အကြောင်းကတော့ ဒီဟာပါဘဲ၊ သူ့ညီဦးထွန်းကျော်ကတော့ သူ့အစ်ကိုရဲ့ အာဏာကို အခွင့်အရေးယူပြီး ထိုနယ်မှာ အဖိုးတန် သတ္တုတွေရွာ၊ ကုန်ပစ္စည်းနဲ့ လဲ ဒီလိုနဲ့ စီးပွားဖြစ်လာတဲ့လူတယောက်ပါဘဲခင်ဗျ၊ ဟောဒီက ဝတ်လုံတော်ရဦးဘစိန်ဆိုတာ အမူကလေးအခု ငှားရင်း စကားစပ်မိကြတာနဲ့ ဦးထွန်းကျော်သေဆုံးပုံသွက်ပြောပြတော့ သူတို့ညီအစ်ကို ဟိုအထက် မှာကတဲက သိဘူးတဲ့အကြောင်းလဲပြောရော ဒီကိုလိုက်ခဲ့ပါအုံးဆိုပြီး မရမကခေါ်တာပါဘဲခင်ဗျာ”

ကျော်။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အလုပ်က လူတယောက်ရဲ့ အမှုကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းတော့မယ်ဆိုလျှင် ဒီလူနဲ့ အဆက်အသွယ်ရော၊ ဒီလူရဲ့ ရှေးဟောင်းရာဇဝင်၊ ဒီလူရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တမှစပြီး သူ့အကြောင်းကို တတ်နိုင်သမျှ စုံစုံလင်လင်သိဖို့လိုပါတယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် စကားပြောရာမှ ဦးဘစိန်ပေးသော သက်သေထွက်ချက် မိတ္တူများကို တရွက် နှစ်ရွက်မျှသာ လှန်လှောပြီးနောက်....

ကျော်။ “ဒီသူငယ် နာမည်ကိုများ မှတ်မိသေးသလား”

မြတ်။ “ဟိုကုန်းက ဒီသူငယ်က ငယ်ငယ်ရှိသေးတယ်ဗျာ၊ သူ့နာမည်က မောင်သင်ဆိုလား မောင်သင်ဆိုလား ကောင်းကောင်းမမှတ်မိပါဘူး၊ သူ့ဆီကိုလာပြီး မကြာမကြာ ငွေတောင်းတယ် ဆိုလျှင် ဒီသူငယ်ဖြစ်မယ်လို့ထင်စရာဘဲ”

ကျော်။ “ဟုတ်တာပေါ့၊ တခြား ဆွေမျိုးညာတိ မရှိဘူးဆိုလျှင် ဒီလူဟာ အနီးစပ်ဆုံးလို့ ယူဆရတာပေါ့”

မြတ်။ “ဦးထွန်းကျော်ကလဲ ခံမှာမဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ၊ တခါတလေ ဒေါသကြီးပြီး ရူးရူး ရွားရွားဖြစ်တတ်တော့ ဟိုသူငယ်က လည်ပင်း ပြန် ညှစ် ပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တာနဲ့ တူပါတယ်”

ဦးထင်ကျော်က ဦးဘစိန်ဘက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်ခါ....

“စာရွက်တွေတော့ အေးအေးဆေးဆေးမှ ဖတ်ကြည့်ရအုံးမယ်၊ ဒါထက် သက်သေခံအလောက် အထားအရ ဖြစ်တာ ဘယ်လိုတဲ့လဲ ဦးဘစိန်၊ ဆေးစာက ဘယ်လိုဆိုသလဲ ပြောစမ်းပါအုံး”

စိန်။ ။ “ခွတ်တရက်နှလုံးသွေး ရပ်သွားလို့ သေတယ်ဆိုတယ်၊ သူ့ လည်ပင်းမှာ လက်ရာတွေနဲ့ တချို့ နေရာမှာ အရေပြားပွန်းနေတာ တွေ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေတာဟာ ဒီ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် တိုက်ခိုက်တော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ကျော်။ ။ “ဂျူရီလူကြီးတွေ အယူအဆကော”

စိန်။ ။ “လူသတ်မှု၊ အမည်မသိသူ တယောက်ယောက်က သတ်ခြင်းတဲ့”

ကျော်။ ။ “အင်း...တကယ်လို့ ထရားခံမိတောင် ဒီအချက်က ထရားခံဘက်က ထုချေဘို့ ကောင်းတဲ့ အချက်ဘဲ”

မြတ်။ ။ “ကျွန်တော် ထင်မြင်ချက်ကတော့ အခုလို ဦးထွန်းကျော် သေရပုံကိုကြည့်ပြီး သူ့ကို မကြာမကြာ ငွေလာတောင်းတယ်ဆိုတဲ့ လူက သတ်တယ်လို့ ယူဆဘို့ဘဲ၊ ဒီကို လာတတ်တဲ့ လူဟာ သူ့တူ မြစ်ရမယ်လို့ ထင်စရာအများကြီးရှိတယ်”

ကျော်။ ။ “ဦးသာမြတ်ပြောတဲ့အတိုင်း ထင်တော့ ထင်စရာဘဲ၊ ထင်ချက်ဘဲ ဆိုပါတော့”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အခုအမှုမှာ အပေါ်ယံ မျက်နှာပြင်မှာ မြစ်ပျက်တဲ့ အချင်းအရာ ကလေးတွေကနည်းပါးလေတော့ ဒီလိုတွေထင်ချက်ကိုလဲ ဂရုမစိုက်ဘဲမနေသင့်ဘူးပေါ့လေ ဒီတော့”

“ဒီအချက် ပုလိပ်ကို အသိပေးရရင် ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ဟိုညက လာတဲ့လူဟာ သူ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ည ဒရပ်မိန့်ဆိုင်ပြီး မေးလိုက်ရင် ရှင်းသွားမှာပေါ့”

စိန်။ ။ “ကိုင်း...ဒါဖြင့်ကျွန်တော်နဲ့ဦးသာမြတ်ဒီကအပြန် စုံထောက်ဌာနဝင်ပြီးဒီအကြောင်း သတင်းပေးလိုက်အုံးမှဘဲ”

ကျော်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ပုလိပ်ကိုလဲ ကူညီရာ ရောက်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ် ဝတ္တရားလဲ ကုန်တာပေါ့၊ ဒါထက် အမှုမှာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သတ်တယ်ဆိုတာတော့ ပေါ်ရဲ့လား၊ ဆိုပါတော့ ခင်ဗျာ၊ ပစ္စည်းလိုချင်လို့”

စိန်။ ။ “ပစ္စည်းကိုလိုချင်လို့ သတ်တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေထွက်ချက်တော့မရှိဘူးဦးထင်ကျော်၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ သူ့အခန်းထဲ အဘိုးတန်ပစ္စည်း တားနိုင်လောက်တဲ့ နေရာမှန်သမျှ အားလုံး ကြည့်ပြီးပြီ၊ ဘယ်သင်းမှ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ဘူး၊ မီးခံသေတ္တာလဲ ဒီအတိုင်းဘဲ၊ စားပွဲအံဆွဲ သော့ပိတ်ရက်ဘဲ၊ ဘီရိုလဲ သော့ခတ်ရက်ဘဲ၊ သူ့ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်တောင် မပွင့်ဘူး၊ သော့တဲ့ ကိုလဲ သူ့ အင်္ကျီအိတ်ထဲက တွေ့တယ်”

ကျော်။ ။ “အင်း...ဒီလိုဆိုယင် ဟိုညက ဦးထွန်းကျော်အခန်းလာတဲ့လူကို ရှာခုံပေါ့၊ ဒီဟာက ပုလိပ်အလုပ်ဘဲ၊ ခင်ဗျားတို့ ပြောစရာရှိတာ သွားပြောရင် ဒီလူကို ဖမ်းဘိုခက်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ဟိုညကလာတာ သူဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ည ဒရပ်မိန့် မျက်မြင်သက်သေဘဲ သူ အစစ် ခံလိမ့်မပေါ့၊ ဒီအတောအတွင်းတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ လုပ်ဘို့ လိုသေးမယ် မထင်ဘူး”

ဦးဘဇိန်နှင့် ဦးသာမြတ်တို့သည် နေရာမှ ထကြလေ၏။

“ဦးထင်ကျော်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ အလုပ်ကို ပုလိပ်က စေ့စေ့စုံစုံ လုပ်သွားတယ် ဆိုရင်လဲ ဦးထင်ကျော်တို့ လုပ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး”

ကိုသို့ ပြောပြီးနောက် မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်လည်း ကျွန်တော်တို့အား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ဦးဘစိန်တို့ ဆင်းသွားပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်က....

“နို့ပေမဲ့ တခုရှိတယ် ကိုတင်မောင်၊ တကယ်လို့ ဟိုညကလာတဲ့ လူဟာ သူ့တူ မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ ပုလိပ်မှာ ခြေရာပျောက်ဘဲဗျ။ ဒါထက် အင်စပိတ်တော် ဦးဘသန်းဆိုတဲ့ လူဟာ ခင်ဗျားအပေါ် အထင်အမြင်သေးတဲ့ သဘောနဲ့ စကားလေးတလုံးနှစ်လုံး တင်စီးလိုက်တာတော့ ကျုပ်မခံချင်ဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်။ “နေပါစေဗျာ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျား ဆောင်ရွက်နေတဲ့ အမှုနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော် သည်းခံနိုင်ပါတယ်”

“အချင်းဖြစ်ပွားတဲ့အခန်းက ဖုံတွေကို တိုက်စက်နဲ့ တိုက်ထုတ်ပြီး ကျုပ်တို့ ရှာသင့်ယင် ရှာအုံးမှဗျ။ ဒီအခန်းမှာ လူနှစ်ယောက် သတ်ပုတ်ကြတယ်ဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ ခြေရာလက်ရာတွေကို တွေ့ကောင်းစရာ ရှိတယ်”

“နို့ပေမဲ့ တခြားခြေရာတွေ မြေမှုန့်တွေနဲ့ ဖျော့နှော နေရာပေါ့ဗျာ”

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ် ကိုတင်မောင်၊ ဒါပေမဲ့လို့ ကျုပ်တို့ လိုက်ချင်တဲ့ လူတယောက်ရဲ့ ခြေရာလက်ရာဟာ မပျက်နိုင်ပါဘူး၊ ဥပမာ ကျုပ်တို့ အခု မှန်းဆရတဲ့ သူ့တူဆိုတဲ့လူဟာ သူ့ ဆံပင်ကို ဆေးဆိုးထားတယ်ဆိုပါ တော့၊ အခန်းထဲကဖုံတွေကိုတိုက်ထုတ်လိုက်လို့ ဒီအထဲမှာ အကယ်၍ ဆေးဆိုး ထားတဲ့ ယောက်ျားဆံပင် နှစ်ပင်သုံးပင် တွေရင် ဒီအကောင်ဟာ ဒီအခန်းထဲ ရောက်ရမယ်၊ ပြီးတော့ သေသန့် တွေးလုံးသတ်ပုတ်ရမယ်လို့ ကျုပ်တို့ ယူဆနိုင်တဲ့ အခြေအနေ မရောက်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် ကောင်းပါတယ်၊ ဦးဘစိန်ကလဲ ခုထက်ထိ အခန်းကိုသေချာခတ် ပိတ်ထားတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊ ဪ...ဒါထက် အခန်းထဲက ဖုံတွေ တိုက်ထုတ်ဘို့အကြောင်း ခင်ဗျားပြောမှဘဲ ကျွန်တော် သတိရတယ်ဗျ”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အင်စပိတ်တော် ဦးဘသန်း ကောက်ပေး လိုက်သော ပစ္စည်းအသေးအမွှေးများ ထုပ်ထားသည့်အထုပ်ကလေးကို အမှတ်ရသဖြင့် အင်္ကျီ အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူပြီးနောက် စက္ကူကို ဖြေပြီးလျှင် ဦးထင်ကျော်အား ပေးလိုက်၏။

ကျွန်တော်။ “ဟောဒီမှာဗျ ဦးထင်ကျော် အချင်းဖြစ်ပွားတဲ့ အခန်းထဲက ကျွန်တော်စုဆောင်း လာခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းကလေးတွေဘဲ”

ဦးထင်ကျော်သည် တွယ်အပ်နဲ့မီးခြစ်ဆံကိုမကိုင်ဘဲ ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးဖျားများတွင် တပ်ထားလေ့ ရှိသော ကျွဲကော်နှင့်တူသည့် ပစ္စည်းကလေးကို သေချာစွာ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုပြီးနောက်....

ကျော်။ “ဖိနပ်ကြီးဖျားမှာ တပ်တဲ့ အရာကလေးဆိုတာ ဒါလား၊ နို့ပေမဲ့”

ကျွန်တော်။ “ငါးရိုးလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သားရေနဲ့ ကန့်နဲ့ ဧပြီထားတဲ့ မာလတင်နိုက်လာ မပြောတတ်ဘူး”

ဦးထင်ကျော်သည် အိတ်ဆောင်မှန်ဘီလူးကလေးကိုထုတ်၍ အတန်ကြာ ကြည့်ရှုပြီးနောက်....

“မဟုတ်ဘူး ကိုတင်မောင် မာလာတင်ခိုက် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျုပ် ခာတ်ခွဲကြည့်ပြီး ခာတ်ပုံ ရိုက်ပြမယ်၊ ဒီတော့မှ သေချာမယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် လိုအသေးအဖွဲ့ ပစ္စည်းကလေးကို စက္ကူတရွက်ဖြင့် ထုပ်ခါ သေချာစွာ သိမ်းဆည်းလေ၏။ ထို့နောက် ကျန်တော်က....

“ဘယ်နှယ်လဲ အင်းဖြစ်တဲ့ အခန်းထဲက ဖုံထုတ်ကို အမှိုက်ထုတ်စက်နဲ့ ထုတ်ယူမယ်ဆို”

“နက်ဖြန် လုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ အချိန်ရှိပါသေးတယ်၊ အိမ်က မောင်ဖိုးလူကိုလဲ စက်ကလေး ကိုင်ဘို့လို့ တခါထဲ ခေါ်ခဲ့မယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ကို လှဲလိုက်ပြီးနောက်၊ ဆေးတံကို ဆေးထည့်၍ သောက်ကာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မည်သည့် အလုပ်ကိစ္စဟူသမျှ မရှိသော လူတယောက် ကဲ့သို့ အေးချမ်းစွာ ဆေးတံကို သောက်လျက်ရှိနေလေ၏။

နောက်တနေ့၌ ကျန်တော်တို့သည် တက္ကစိတစီးငှားပြီးနောက် ဦးဘစိန်တိုက်ခန်းသို့ သွားရန် ပြင်ဆင်ကြရာ ဦးထင်ကျော်က သူ၏ ထပည့် အစေခံ မောင်ဖိုးလူကိုလည်း ဖုံထုတ်စက်ကလေးကို ယူခဲ့စေ၏။

ဤနေရာ၌ ဖုံထုတ်စက်ကလေး အကြောင်းကို အနည်းငယ်မျှ ရေးသားဖော်ပြရပေမည်။ ၎င်းမှာ လျှပ်စစ်အားဖြင့် မောင်းနှင်ရသော စက်ကလေးဖြစ်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ တရွေ့ရွေ့ သွားရင်း ဝက်မွင်ဘီးနှစ်ခုကို အပေါ်မှဖိနှိပ်ထားလျက် တဖြည်းဖြည်းလည်၍ လိုက်စေသော စက်ကလေးဖြစ်လေသည်။ အကြမ်းအားဖြင့် ပြောရမည်ဆိုသော် ကလေး ကစားသောဘီးနှစ်ဘီး သာ တပ်ဆင်ထားသည့် မော်တော်ကား ကလေးတမျိုးဖြစ်၍ နောက်ဘီးနေရာတွင် သန်မာခိုင်ခန့်သော ဝက်မွင်ဘီးနှစ်လုံးကိုတပ်ဆင်ထား၏။ ကားကလေးခတ်မောင်းသွားသောအခါ နောက်မှ ဝက်မွင်ဘီးလုံးသည် ဖိနှိပ်အားဖြင့် ကြမ်းကို ပွတ်တိုက်လိုက်ပါပြီးနောက် စုဆောင်းရရှိသော မြေမှုန့်များ၊ ဖုံများ၊ အမှိုက်သရိုက်အသေးစားများ သေးငယ်သော ပစ္စည်းဝတ္ထုကလေးများကို အလည်တွင်ထားသည့် ခွက်ပြားကခုတ်သို့ကျစေ၏။ သာမန်အားဖြင့် အနောက်နိုင်ငံများ၌ ကြမ်းများကို နေ့စဉ်ပွတ်တိုက်ရန် အသုံးပြုသောစက်မျိုးကို ဦးထင်ကျော်က သူ့ကိစ္စအတွက် အသုံးဝင်အောင် တမျိုးတဖုံပြုပြင်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဤစက်ကလေးကို ကျန်တော်တို့အစေခံ မောင်ဖိုးလူသည် ကောင်းစွာ ကိုင်တွယ်တတ်လေသည်။

ဦးဘစိန် တိုက်ခန်းသို့ရောက်ကြသောအခါ ဦးဘစိန်သည် ကျန်တော်တို့အား စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ခရီးဦးကြပြု၍ ညှော်ဝတ်ကြွေပြန်စွာ ညှော်ခံပြီးနောက် အမှုအတွက် အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ မအောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ ယခုကဲ့သို့ ဦးထင်ကျော်ကိုယ်တိုင် ဒုက္ခခံ၍လိုက်လာခြင်း၊ ရာဇဝတ်မှု များနှင့်ပတ်သက်၍ သုတေသနပြုခြင်းများကိုပင် အထူးကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်ပါကြောင်းဖြင့် ထုတ်ဖော်ပြောဆိုလေ၏။

စိန်။ “အော်...ဒါထက် ခရီးရောက်မဆိုက် ခင်ဗျားတို့ကို သတင်းကောင်းပေးလိုက်ရအုံးမယ်။ ဦးထွန်းကျော်ရဲ့တူ မောင်ခင်ဆိုတဲ့ အကောင် အခုပုလိပ်ယက်ထဲ ရောက်နေပြီဗျ”

ကျော်။ “ဘယ်လိုမိပုံလဲ”

စိန်။ “ဒီသူငယ်က သူ ဟိုညက ဦးထွန်းကျော် အခန်းကိုရောက်တဲ့အကြောင်း ဒါပေမဲ့ သူ့ဦးလေး ဦးထွန်းကျော်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသတ်ရပါဘူးတဲ့။ အကြောင်းရှိတဲ့အခါ သူ့ကို တသက်လုံး ထောက်ပံ့နေတဲ့ ဦးလေးတယောက်ကို သတ်ဘို့ နေနေသာသာ အသက်ရှည်ပါ စေလို့တောင် ဆုတောင်းပါတယ်တဲ့။ ဟိုညက သူတွေတောင်းတာတော့ မှန်ပါတယ်တဲ့။ နို့ပေမဲ့ မင်းဟာ အခု လတဝက်တောင် မကျိုးသေးဘူး ငွေလာတောင်းပြန်လား၊ ခွေးလို့အကောင်၊ နှင့်အဖေပစ္စည်းများ ငါ့ဆီမှာရှိနေတယ် ထင်နေသလားဆိုပြီး ဂျူးဂျူးရှားရှား ဖြစ်နေရာက မိုက်မောင်းပုတ်မောင်းနဲ့ ထလာပြီး သူ့ကိုခြေထောက်နဲ့ လိုက်ကန်တာ ကံကောင်းလို့ လှေကား ပေါ်က ဂျမ်းထိုးမကျတာတဲ့။ အဆင်း ဆင်းပြေးတော့ သူ့ဦးလေးဟာ သန်သန်မာမာကြီး ဂျူးဂျူးရှားရှားနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တာ၊ သေတဲ့အကြောင်း ကြားရတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် အံ့အားသင့်ပြီး သူ့အပေါ် ထင်ယောင် ထင်မှားဖြစ်မှာစိုးလို့ လာပြောတဲ့အကြောင်း ပြောသတဲ့ဗျ။ ပုလိပ်က ဘာရလဲဗျာ ကျုပ်ပြောလိုက်လို့ ဒီအကောင်ရွာနေတုန်း အခုလို အဆင်သင့် ရောက်လာတော့ ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်တာပေါ့”

ကျော်။ “ဒီသူငယ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဦးဘစိန် ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

စိန်။ “ဒီအကောင်မှန်ရင်တော့ ဒီအကောင် အပြစ်ချထိုက်တာပေါ့။ သူပြောတာကတော့ လူဆိုတာကြံဖန်ပြောရင်လဲ ဖြစ်တာတဲ့”

ကျော်။ “ဟုတ်တာပေါ့ ဦးဘစိန်၊ ဒီအကောင်ဟာ မှန်တာကိုပြောခြင်းလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ လိမ်ပြောတာလဲဖြစ်နိုင်တယ်။ သို့သော် အကယ်၍ သူဟာ မလိမ်ဘဲ အမှန်အတိုင်းသာ ပြောလို့ရှိရင် ဒီအမှုဟာ ကျုပ်တို့ထင်တာထက် ပိုပြီး နက်နဲလာပြီ”

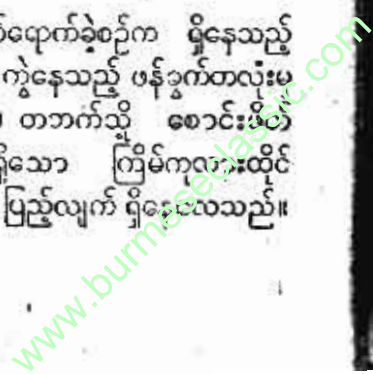
စိန်။ “ဟုတ်တာပေါ့ ဦးထင်ကျော်၊ သူ့မသတ်တာအမှန်ဖြစ်ရင်လဲ မတရားတာ ကျုပ် မဖြစ်စေချင်ပါဘူး”

ကျော်။ “ကုန်း...ဦးဘစိန် ကျုပ်တို့လာတာက ဦးထွန်းကျော် သေသွားတဲ့ အခန်းကို သေသေချာချာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးချင်လို့ပါ။ တံခါးကို သော့ခတ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

စိန်။ “ဟုတ်တယ် ဦးထင်ကျော် ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကျုပ်သိတာနဲ့ အလောင်းကို ထုတ်ယူသွားတာကလွဲလို့ ဘာမှ ခြေရာလက်ရာ အနေအထား မပျက်ရအောင် တံခါးကို တခါထဲ အပြင်က အာမခံသော့ခလောက်နဲ့ ခတ်ထားတယ်”

တို့ကြောင့် ကျန်တော်တို့လည်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြပြီးလျှင် ဦးဘစိန်က သော့ဖွင့် ပေးသဖြင့် ဦးထွန်းကျော်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

အခင်းဖြစ်ပွားသော အခန်းမှာ ဦးထင်ကျော် မမှီခိုက် ကျန်တော်ရောက်ခဲ့စဉ်က ရှိနေသည့် အတိုင်း စားပွဲပေါ်တွင် တဘက်သို့ တွန့်ပွဲနေသည့် စားပွဲခင်းသည်၎င်း၊ ကဲ့နေသည့် ဖန်ခွက်တလုံးမ ဝန်ကဲ့များသည်၎င်း၊ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသည့်စာအုပ်သုံးလေးအုပ်သည်၎င်း၊ တဘက်သို့ စောင်းဖိတ် နေသော ဆေးတံသောက်ဆေးဗူးသည်၎င်း၊ နောက်ပြန်လဲကျလျက်ရှိသော ကြိမ်ကလေးထိုင် တလုံးသည်၎င်း ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ရှိနေ၏။ ကြမ်းမှာတခုလုံးဖုံးများဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိနေလေသည်။

မောင်ဘိုးလူကား ဖိုများကို တိုက်ထုတ်ယူရန် သူ၏ စက်ကလေးကို ပြင်ဆင်လျက် ရှိလေ၏။
ဦးထင်ကျော်က ဦးဘစိန်အား...

“ဘာပစ္စည်းမှ မပျောက်ဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ်သိသလောက်တော့ မပျောက်ပါဘူး ဦးထင်ကျော်၊ သူ့ သေတ္တာထဲမှာပေါ့
ဘိရိုမှာပေါ့၊ အံဆွဲမှာပေါ့ ဘာမှ နှောက်ယှက်ထားတာ မရှိပါဘူး၊ သော့တို့ကိုလဲ သူ့အိတ်ထဲက
ရပါတယ်”

ဦးဘစိန်၏ အဖြေကို နားထောင်ရင်း ဦးထင်ကျော်သည် အခန်းထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း
လျှောက်ကာ စားပွဲကို၎င်း၊ စာအုပ်ဘိရိုကို၎င်း၊ လဲကျနေသော ကုလားထိုင်ကို၎င်း၊ အခန်းနံရံ
များကို၎င်း မိနပ်စင်ပါမကျန် ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

ခေါင်းရင်းဘက် နံရံမှာ လက်ဝဲလက်ကျာတွင် အရုပ်ကားနှစ်ရုပ် ဆွဲချိတ်ထားရာ ကားချပ်
နှစ်ချပ်အလယ် သံချောင်းကလေးရှိရာသို့ သွားရောက်ပြီးနောက်....

“ကိုတင်မောင် လာစမ်းဗျို့၊ ဟောဒီသံချောင်း အောက်တည်တည့် လျှောက်ပြီး တိုက်နံရံကို
ကြည့်စမ်း၊ ခင်ဗျားဘာမြင်သလဲ”

ကျွန်တော်လည်း ဦးထင်ကျော် ပြောသည့်အတိုင်း ကြည့်ရှုရာ ပထမတစ်ခုတည်း မမြင်
ရသော်လည်း သေချာစွာ ကပ်၍ ကြည့်ရှုသောအခါ အရှည်နှစ်တောင်နီးပါးခန့်ရှိ၍ ဗျက်တလက်မ
ခွဲခန့် ဖုံးမတင်ဘဲ ရှိနေသော အစင်းကြီးတခုကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ကျော်။ “မြင်ပြီလား ကိုတင်မောင် ဒီနေရာမှာ အရင်က တခုခု ချိတ်ထားတာထင်တယ်၊
ဦးဘစိန် မသိဘူးလား”

စိန်။ “ကျွန်တော်လဲ အမှတ်တမဲ့ဘဲခင်ဗျာ မသိပါဘူး၊ သူ့အခန်းရောက်တယ် ဆိုပေမဲ့ ခဏ
တဖြုတ်ဆိုတော့ သတိမထားမိဘူး၊ နို့ပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ ဓားလား၊ ဒုတ်လား ဒီပြင် ပစ္စည်းတခုခုလား
မြင်မိသလိုတော့ ထင်တယ်၊ အခု စဉ်းစားကြည့်မှ ခပ်ရေးရေးသတိရလာတယ်”

ဦးထင်ကျော်သည် နံရံပေါ်တွင် တွေ့ရသော အစင်းကြောင်းကို ခါးပိုက်ဆောင် ပေကြိုးဖြင့်
တိုင်းထွာပြီးနောက်...

“ကိုင်း...ဦးဘစိန် ကျုပ်ကိုတခုလောက် ဆောင်ကြဉ်းပေးအုံးဗျာ၊ ဦးထွန်းကျော်ရဲ့ အခန်းကို
နေ့တိုင်း ဖိုသုတ်တဲ့ ကုလားမကြီးကို ကျုပ်ခဏ တွေ့ချင်ပါတယ်”

ဦးဘစိန်သည် တပည့်တယောက်ကို လွှတ်လိုက်ရာ ကံအားလျော်စွာပင် ထိုအချိန်၌ ကုလား
မကြီးမှာ တိုက်၏ အပေါ်ဆုံးထပ် အခန်းများတွင် အမှိုက်သရိုက်များ ရှင်းလင်းနေသည်ကို
တွေ့ရသဖြင့် ဦးဘစိန်၏ တပည့်သည် ကုလားမကြီးအား ကျွန်တော်တို့ အခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

ကုလားမကြီးရောက်လာသောအခါ ဦးထင်ကျော်က....

“ကုလားမကြီးကို ကျုပ်တခုမေးချင်တယ်၊ သေသွားတဲ့ ဦးထွန်းကျော် အခန်းကို နေ့တိုင်း
ဖိုသုတ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆပ်”

“တနေ့ ဘယ်နှစ်ခါ သုတ်ရလဲ”

www.burmeseclassic.com

“တနေ့တခါ”

(သံချောင်း ရှိနေသော နေရာကို ပြလျက်) “ဟောဒီနေရာမှာ အရင်က ဘာရှိသလဲ”

“ကောင်းကောင်း မမှတ်မိပါဘူး”

“စဉ်းစားပါအုံးကလားမကြီးရယ် ဒီနေရာမှာ ဟိုဘက်ကလို အရပ်ကား ချိတ်ထားသလား”

“အရပ်ကားတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အရပ်ကားမဟုတ်ရင် ဘာလဲ ရှည်ရှည်လား၊ တိုတိုလား၊ ပုပုလား၊ ဝိုင်းဝိုင်းလား”

“ရှည်ရှည်ဘဲ တခုတော့ရှိတယ်၊ ဘာရယ်လို့ သတိမရဘူး”

“ဓားရှည်တို့ လှံတို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဟယ်၊ လှံတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဓားလား ဘာလား မပြောတတ်ဘူး၊ ရှည်ရှည်ဘဲ၊ ရှိတော့ ရှိတယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်မလဲ ဒီနေရာကို ဖုံမသုတ်တော့ သတိမရဘူး”

“ကောင်းပြီ သွားပါတော့”

ထိုအချိန်၌ မောင်ဖိုးလူသည် ဖုံသုတ်သော စက်ကလေးကို စတင်ခတ်မောင်း နေပြီဖြစ်၍ ဝက်မွင်ဘီး လိမ့်သွားသော နေရာမှာ ဖုံများ ပြေမှုန့်များနှင့် အမှိုက်သရိုက်ကလေးများမှာ ဖုံခံသော ဒန်ခွက်အတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း စုဆောင်းကျရောက်လျက် ရှိလေသည်။ ဦးထင်ကျော်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း မောင်ဖိုးလူသည် အခန်းကို လေးပိုင်းခွဲခြား၍ မည်သည့်နေရာမှ ရသည့် ဖုံများဖြစ်သည်ကို စက္ကူထုပ်ကလေးများဖြင့်လုပ်၍ ထည့်ပြီးလျှင် တထုပ်စီ စာဖြင့် ရေးမှတ်ထား၏။

တနေရာကစ၍ရသော ဖုံများကို အထုပ်ပြုလုပ်၍ မောင်ဖိုးလူက ကျွန်တော့အား...

“ဟောဒီမှန်ထားတဲ့ နေရာတိုက်က ဆံပင်မွေးတွေ အများကြီး ရတယ်ဆရာ”

“အင်း...ဟုတ်သားဘဲ ဦးထွန်းကျော် ခေါင်းမီးရင်း ကျွန်တို့ ဆံပင်တွေ ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်”

“ပြီးတော့ ဟောဒီ အထုပ်တဲမှာ ဆံပင်အရှည် အလွေးလိုက်တခု ရတယ်ဆရာ အဲဒါက ခေါင်းရင်းဘက် ဓားပွဲနားမှာ တွေ့ရတယ်”

သို့ရှိ စဉ်လဲ၍နေသော ကလားထိုင်အနီး ဓားပွဲ၏ ခြေရင်းမှ ဖိနပ်ကြီးအဖျားတွင်တပ်သော ကျွဲကော်ကဲ့သို့၎င်း၊ ကြက်ပေါင်စေး ကဲ့သို့၎င်း၊ သဏ္ဌာန်တူသည့် အရာကလေးတခုကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကောက်ရဖန်သဖြင့် ဤအကြောင်းများကို ဦးထင်ကျော်အား ပြောပြလေ၏။

(၎င်း အရာဝတ္ထုကလေးမှာ ယခင်က ကျွန်တော် အား ဦးဘသန်း ပေးခဲ့ဘူးသော ပစ္စည်း ကလေးပင် ဖြစ်လေသည်။)

ဦးထင်ကျော်သည် ထိုပစ္စည်းကလေးကို စက္ကူကလေးတချပ်ဖြင့် ထုပ်ခါ အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဆံပင်များပါသော စက္ကူအထုပ်ကလေး နှစ်ခုအနက် မှန်အနီးမှ ရသော အထုပ်ကို ငွေဦးစွာ ပြေပြီးလျှင် ဆံပင်မွေးများကို ဇာဂနာကလေးတချောင်းဖြင့် ညှပ်ကာ အသွန် တန်ခိုးကြီးသော မှန်ဘီလူးဖြင့် တခုစီ ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။ ကျွန်တော်ကအနီးတွင် လပ်နေရာ ဦးထင်ကျော်သည် တကိုယ်တည်း ပြောသကဲ့သို့...

“ဒီဟာက ဦးထွန်းကျော်ရဲ့ ဆံပင်ဖြစ်ရမယ်၊ တချို့ နဲ့နဲ့တောင် ပြုပြီ၊ အသက် ၅၀ နဲ့ ၆၀ ကြားက ဆံပင်မျိုး အရင်းပိုင်းကနဲနဲ့ပြုပြီး အဖျားကတော့အနက်ရောင် ကျန်သေးတယ်၊ ဆေး ဆိုးတားတဲ့ဆံပင်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့သဘာဝအတိုင်းဘဲ (နောက်တခုကို ကြည့်ပြီးနောက်) ဒီဟာက မျက်ခုံးမွေးဘဲ၊ မျက်တောင်ပေးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မျက်တောင်မွေးဆိုလေ တိုလွန်းတယ်၊ ပြီးတော့”

....ဟု ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။

(ကျွန်တော်ကကြားဖြတ်၍) “ဆံပင်နဲ့ မျက်ခုံးမွေးနဲ့ ဘယ်လိုခြားသလဲဗျ၊ မျက်ခုံးမွေးဆိုတာ ခင်ဗျားဘယ် နှယ်သိသလဲ”

“ဒီလိုလေ....ဆံပင်က ခင်ဗျားမကြာမကြာညှပ်လေတော့ အဖျားမှာ ကပ်ကျေးကိုက်ရာရှိ နေတယ်မဟုတ်လား၊ သာမန်မျက်စေ့နဲ့သာမမြင်ရတာကိုးကိုတင်မောင်ရဲ့၊ မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်တော့ အထင်ရှားသားဘဲ၊ မျက်ခုံးမွေးကတော့ အဖျားမှာ ဘယ်တော့မှ ကပ်ကျေးညှပ်ရတဲ့ အမွေးမျိုး မဟုတ်တဲ့အတွက် အဖျားမှာ သဘာဝအတိုင်း ချွန်ထက်နေတာတွေ့ရတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဆံပင် ထက်လဲ ပိုပြီးနူးညံ့တယ်”

ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်သည် ခေါင်းရင်းနံရံဘက်တွင် တွေ့ရသည့် ဆံပင်ရှည် သုံးလေး ချောင်းပါသည်ဆိုသောအထုပ်ကို ပြေ၍ မှန်ဘီလူးဖြင့်ကြည့်ပြန်၏။ နမ်း၍လည်း ကြည့်၏။

ကျော်။ “ဒီဟာက ဆံပင်ရှည်ဆိုတော့ အခုခေတ်မှာ မိန်းမများသာ ဆံပင်ရှည် ထားတဲ့ အတွက် မိန်းမတယောက်ရဲ့ ဆံပင်လိုသာ ဆိုစရာရှိတယ်ကိုတင်မောင်၊ ဒါပေမဲ့နေအံ့ဗျ၊ မိန်းမ တယောက်ရဲ့ ဆံပင်ဆိုလေလဲ ဒီထက်နူးညံ့ရမယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် ဆံပင်ရှည်နဲ့ ယောက်ျားတယောက် ဒီအခန်းရောက်ရမယ်လို့ မုချဆိုချင်တာဘဲ”

ကျွန်တော်။ “ဒါဖြင့် အခုအမှုမှာ ဒီဆံပင်ရှည်တချောင်းက အတော် အရေး ကြီးတယ် ဆိုပါတော့”

“ကြီးတာပေါ့ဗျာ....ဘဒ်လမ်းက မင်းကတော်ပီပီလေး အသတ်ခံရတဲ့ ကိစ္စတုန်းက ဆံပင် အကြောင်း ခင်ဗျားကိုကျုပ်တော်တော်ပြောခဲ့ဘူးတယ်ဆိုတာ သတိရသေးတယ်မှတ်လား”

“ရပါတယ်ဗျာ....ဒါလောက်တော့ ကျုပ်မှတ်ဉာဏ်ကောင်းပါသေးတယ်”

“ဆံပင်ရှည်ချင်းတူပေမဲ့ ယောက်ျားဆံပင်နဲ့ မိန်းမဆံပင် ပျော့ပြောင်းနူးညံ့တဲ့နေရာမှာ အင်မတန် ကွာခြားတာကလား၊ ကိုတင်မောင်”

“ဒါပေမဲ့ဆံပင်ရှည်နဲ့လူ ဘယ်သူမှရောက်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သက်သေခံချက်မှ မရှိဘဲ ဆရာကြီးရဲ့”

“မရှိလို့သာပဲကိုတင်မောင်၊ ရှိရင်ဟန်ကိုနေတာဘဲ၊ ပြီးတော့နံရံမှာဆွဲထားတဲ့ခင်းရှည်လို ပစ္စည်းတခု ပျောက်သွားတယ်ဆိုတာတော့ အမှန်ဘဲ၊ ဒီဟာကလဲ ရှိသေးတယ်၊ ကိုင်း....ခင်ဗျား ကောက်ရတဲ့ဘိနပ်ကြီးအဖျားမှာတပ်တဲ့ ကျွဲကော်နဲ့ တူတဲ့ပစ္စည်းကိုကြည့်အံ့မယ်၊ ဒါဟာ ကျုပ်ကို တနေ့က ခင်ဗျားပေးတဲ့ပစ္စည်းမျိုးလေးဘဲမဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားဘာရယ်လို့ထင်သလဲ ကိုတင်မောင် ပြောစမ်း”

“ကျွန်တော်တော့ မပြောတတ်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မှန်ဘီလူးနဲ့လဲ ကြည့်ပြီးပြီ အမွေးတိုက်လေးတွေရပြီး အရင်းမှာကော်နဲ့ ကြပ်စည်းထားသလိုဘဲ၊ ဘိနပ်ကြီးအဖျားမှာတပ်တဲ့ ကျွဲကော်တော့ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

“ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ်ကိုတင်မောင်၊ အဲဒါဟာဆင်ရဲ့ အမွေးစုဘဲဗျာ၊ အမြီးဘက်က ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အမွေးတော်တော်များများရပြီး အရင်းကဖြာထွက်သလိုအရင်းမှာတော့ အမြစ်များစုသလိုရပြီး တချောင်းထဲလိုဖြစ်နေတယ်၊ ဥပမာဗျာ၊ကျားရဲ့နှုတ်ခမ်းမွေး ဆိုပါတော့ အင်မတန်မာကျောတဲ့အမွေးကြီးတွေရပြီး အရင်းမှာကြပ်စည်းထားသလိုတချောင်းထဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ကြုံတကောင်ရဲ့နှာခေါင်းမှာ ပေါက်နေတဲ့ ဂျုံဟာလဲဒီအတိုင်းဘဲ၊အမွေးကြီးတမျိုးဟာ တနေရာမှာရပြီး ထောင်သောင်းမက ပေါက်နေတာဘဲဗျာ၊ ဒီဟာကိုခတ်ပုံရိုက်ပြီးပုံကြီးချဲ့ကြည့်မှ သိမယ်၊ မယုံကြည့်ပါလား၊ ဟောဒီမှာ”

ဦးထင်ကျော်သည် သူ၏လက်ဆွဲ သားရေအိတ်အတွင်းမှ ပို့စကဒ်အရွယ်ရှိ ဓာတ်ပုံတစ်ခုကို ထုတ်၍ပြလေ၏။ ဓာတ်ပုံမှာနောက်ပိတ်ဘိနပ်ကြီးအဖျားတွင် တပ်သည့်ပစ္စည်းဟု ကျွန်တော်တို့ ထင်ရသောအရာကို ပုံကြီးချဲ့ထားသော ပုံတပ်ဖြစ်လေသည်။ကြည့်ရှုသောအခါကျွန်တော်ထင်သည့် အတိုင်း အမွေးပေါင်းများစွာ အောက်ခြေ၌ ပူးကပ်စုရုံးနေသည့်အရာဝတ္ထုတခုဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရလေ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲကိုတင်မောင်၊ ကိုင်း...ဦးဘစိန်လဲကြည့်စမ်းပါအုံး”

ကျွန်တော်။ “မြင်ပါပြီဗျာ”

စိန်။ “တယ်ထူးဆန်းပါကလားဗျာ၊ ဆင်မြီးက အမွေးစု အချောင်းကလေးတွေ ဒီအခန်းထဲလာတွေ့ရတယ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာဘဲ”

ကျော်။ “ဟုတ်တယ်ဦးဘစိန်၊ ဒီအချက်ကိုလဲ ကျွန်တော်တို့ထည့်ပြီး စဉ်းစားရလိမ့်မယ်၊ ပထမအချက်က ဒီအခန်းထဲမှာလူ့ဘယောက်ရုတ်တရက်သေသွားတယ်၊ အဘိုးတန်ရွှေငွေပစ္စည်းတော့ မပျောက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့တိုက်နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ ဓားရှည်လိုပစ္စည်းတခုတော့ ပျောက်သွားတယ်၊ အခန်းထဲမှာ အိမ်ရှင်ရဲ့ဆံပင်မဟုတ်တဲ့ဆံပင်ရှည် သုံးလေးချောင်း တွေ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ဆင်မြီးကို လုပ်ဆင်းတဲ့ပစ္စည်းတခုက ကျွတ်ထွက်လာပုံရတဲ့အမြီးချောင်းစုကလေးနှစ်ခုကိုလဲကျုပ်တို့တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ အခုကျုပ်တို့ဘာသိရသလဲ၊ ဥပမာ ဒီအခန်းထဲကို ဦးထွန်းကျော်ရဲ့တူက ရောက်တဲ့ အကြောင်း ဝန်ခံတဲ့အချက်ကိုမှန်တယ်ထားယင်(ထားလဲထားသင့်တယ်) ဆံပင်ရှည်နဲ့ အခြားသူ တယောက်ဒီအခန်းထဲကို ရောက်တယ်လို့ ကျုပ်တို့ ယူဆရတယ်၊ ဒီဆံပင်မွေးဟာ ကုလားမကြီး ဆံပင်မွေးလဲမဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ကုလားမကြီးက ဆံပင်ဆံတို၊ အဲဒီနောက်ထူးဆန်းတဲ့ အချက်နှစ်ချက် ကျန်တယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့ ပထမအချက်က နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဓားရှည်နဲ့ တူတဲ့ ပစ္စည်းတခု ပျောက်သွားတယ်၊ ဒုတိယအချက်က ဆင်မြီးကကျွတ်တဲ့ အမွေးဆိုင်အချောင်းကလေး နှစ်ချောင်း တွေ့တာရယ်၊ ဒါတွေဟာ ထူးဆန်းတာဘဲ”

ထိုအချိန်၌ အမှုသည်တစု ရောက်လာသဖြင့် ဦးဘစိန်သည် အောက်သို့ဆင်းသွားရာအခန်း ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

ဦးထင်ကျော်သည် မောင်ဖိုးလူအား စက်ကိသိမ်းဆည်းစေပြီးနောက်အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခါ နီး၌ပင် အုတ်နီရဲမှဖုံများ မတင်သဖြင့် အစင်းကြောင်းကြီးဖြစ်၍ကျွန်ရစ်ခဲ့သော နေရာကို ထပ်မံ တိုင်းထွာပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း အခန်းထဲမှထွက်ခဲ့ကြ၏။

လေ့ခါးသုံးလေးဆင်မျှ ဆင်းမိကြသောအခါ အပေါ်ထပ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းလာသော ခြေသံများကို ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း နံဘေးဖက်သို့ကပ်ပေးလိုက်ရာ အသက် သုံးဆယ် ခန့်ရှိလှသောလောက်သည် လက်ဆွဲအိတ်တလုံးကိုကိုင်ကာ ကျွန်တော်တို့ နံဘေးမှ အောက်သို့ ပြေး ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ ရေမွှေးနံ့တခုထောင်းကနဲထသွားလေသည်။ ထိုသူမှာဆံပင် ရှည်တွင် ပိုးအဖြူပူဝါတည်းကို ဝတ်ပတ်ပေါင်းထုပ်ထားသည့်ပြင် ဘောင်းဘီရှည်အပြုကြီးကိုလည်း ဝတ်ထားသဖြင့် ရှမ်းလူမျိုးနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ထိုသူအား တချက်မျှလှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့လည်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြလေ၏။

ထိုသူငယ်သည် ကားတစီးပေါ်သို့ တက်ပြီးနောက် ကားကလေးသည် တောင်ဘက်သို့ မောင်းနှင်သွားလေရာ ထိုအခါမှကျွန်တော်တို့လည်း ဦးဘစိန်အခန်းသို့ဝင်၍ဦးဘစိန်အား အခန်း သော့ကိုပေးခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်တော်တို့ငှားလာခဲ့သောတက္ကစီပေါ်သို့တက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ကားသည် ဖရေဇာလမ်းထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ကားကို လက်ဝဲဘက်အုတ်ခုံအနီးသို့ကပ်၍ရပ်ရန်အမိန့်ပေးပြီးနောက်....

“ကိုင်း ကိုထင်မောင် ကျုပ်တို့ဘင်းနေရစ်ခဲ့ကြအုံးမယ်ဗျာ၊ မောင်ဖိုးလူပြန်လွှတ်လိုက်မယ်”

....ဟု ပြောပြီးလျှင် ကားပေါ်မှဆင်း၍နေရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ကျွန်တော်။ ။ “အခုဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲဗျ”

ကျော်။ ။ “ဟို ရှမ်းကလေးရဲ့အခန်းကို ကျုပ်ခဏကြည့်ချင်တယ်ဗျာ၊ ဦးထွန်းကျော်ရဲ့ အခန်း အထက်ထပ်မှာ နေတဲ့လူဘဲတူတယ်”

ကျွန်တော်။ ။ “ကြည့်ချင်လို့ လူမှမရှိဘဲ ဦးထင်ကျော်”

ကျော်။ ။ “လူမရှိယင်လဲ ကြံဖန်ပြီးဝင်တာပေါ့ဗျာ၊ သူမရှိတုန်းကြည့်ရမှ သာကောင်း တာပေါ့”

ထိုအချိန်၌ကား ကျွန်တော်တို့သည် ဦးဘစိန်အခန်းသို့မဝင်ဘဲ တောင်ဘက်တွင်ကပ်လျက် ရှိသည့် လှေကားမှတိုက်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြလေ၏။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် သော့ခတ် ပိတ်ထားခဲ့ သော ဦးထွန်းကျော်အခန်းကို ကျော် လွန် ပြီး နောက် အပေါ်ထပ်သို့ ဆက်လက် တက်သွားရာ ဦးထွန်းကျော်အခန်း၏ အပေါ်တည့်တည့် အခန်းမှာ သော့ခလောက် တခုဖြင့် သော့ခတ် ပိတ် ထားလျက် တံခါး၏ လကျှာအောက်နံဘေးတွင် အရောင်တင်သုတ်ထားသော ကျွန်းသားဆိုင်းတုတ် ကလေးအပေါ်၌ “ဝေခွန်သောင်း အီအေ”ဟု ရေးထားသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

ကံအားလျော်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိအခန်းမှာ လူငှားမရှိဘဲ သော့ပိတ်ထားသော အခန်း ဖြစ်သဖြင့် ဦးထင်ကျော်လည်းဆိုင်းတုတ်ဆွဲထားသောအခန်းကို သူ၏အိတ်ထဲတွင် အမြဲဆောင်လေ့ ရှိသော ကိရိယာပေါင်းစုံကို သော့ခတ်ကလေးမျိုးဖြင့် ဖွင့်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိလေ၏။ သော့

ခလောက်မှာ အာမခံသောခလောက်မျိုးမဟုတ်ဘဲ သာမန်အပေါ်စား သောခလောက်မျိုးဖြစ်ရာ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာလတ်သော် ပွင့်ထွက်သွားလေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုတင်မောင်၊ ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ပါလား”

“ခင်ဗျားနဲ့အတူတူလုပ်ရရင် ဘာမဆို လုပ်ပုံပါတယ်၊ ဒီတော့ လူတစ်သားကိုရန်မှု ရအောင်လဲမဟုတ်၊ သူ့ပစ္စည်းကို ခိုးဘို့ ဝှက်ဘို့လည်း ရည်ရွယ်ချက်လည်းမရှိ၊ အမှုတခုမှာ တရား မှန်ရာ ကန်ရာ ဖောက်အောင် ဆိုတဲ့ သဘောသက်သက်နဲ့ ဝင်ရောက်ခြင်းဘဲဗျ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကိုင်း.....လာ”

အခန်းတွင်း၌ကား အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဟူ၍များစွာမရှိဘဲ အတွင်းဘက်တွင် တယောက် အိပ်ကုတင်တလုံး အိမ်ရွှေခန်း၌ စာအုပ်များ ဖရိုဖရဲ တင်ထားသော စားပွဲတလုံး ကုလားထိုင် နှစ်လုံး၊ ညှော်သည်ထိုင်ချန်ကုလားထိုင်ပုတစ်စုံ၊ စာအုပ်မုန်ဘိရိတ်တလုံး၊ အလုပ်စားပွဲနှင့်တူသည့် စားပွဲ တလုံးကို တွေ့ရလေ၏။

ခေါင်းရင်းဘက်၌ ဘုရားစင်တခုရှိရာ ပန်းတင်ဂေါင်းရှိ ပန်းများမှာ ခြောက်သွေ့လျက် ရှိ၏။ ခေါင်းရင်းဘက်နံရံတွင် နာဂလူမျိုးများ ကိုင်လေ့ ရှိသော လက်ကိုင်သည့် နေရာတွင် တောင်ဘိတ်မွေးကြမ်း တပ်ထားသည့် လှံကြီးနှစ်ချောင်းကို ကန်လန်ဖြတ် ဆွဲချိတ်ထား၏။ ခြေရင်းဘက်၌မူ အနီရောင်ပန်းပွားကြီးများတပ်ဆင်ထားသည့် ဓားနှစ်လက် ချိတ်ထားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အခန်းတွင်းသို့ ခြေဖျားထောက်၍ဝင်ခဲ့ပြီးနောက် ဦးထင်ကျော်သည် ဓားနှစ်လက်ချိတ်ထားသော နေရာသို့သွားရောက်ပြီးလျှင် ဓားများကို ကိုင် တွယ် ကြည့် ရှု လျက် ရှိလေရာ ကျွန်တော်လည်း ၎င်းနောက်မှ ကြည့်ရှုလျက်ရှိနေလေ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲဗျ၊ ဒီဓား ထင်လို့လား”

“ဒီဓားတွေတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ပျောက်သွားတဲ့ပစ္စည်းက ဗျက် နှစ်လက် မ ခွဲ၊ အရှည် သုံးဆယ်တလက်မရှိတယ်၊ ထိပ်ကလဲ လေးထောင့် အတော်ထူးဆန်းတဲ့ပုံဗျ၊ ဒီဓားတွေက ဗျက် တလက်မ သုံးမတ်ရှိပြီး အရှည်က နှစ်ဆယ်ခြောက်လက်မခွဲရှိတာဘဲ၊ ဒီဓားတွေ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီဓားနှစ်လက် ဒီနေရာမှာချိတ်ထားတာ အတော်ကြာနေပြီဗျ၊ ဖုံတွေတင်တာနဲ့ ကြီးမှာ ပွန်းနေတာကြည့်ပါလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“လာဗျာ...စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ ကြည့်ရအောင်”

သို့နှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အလုပ်စာပွဲမှ အံ့ဆွဲလေးတခုကို အလွယ်တကူ ဖွင့်၍ရပြီးနောက် လှန်လှောရှာဖွေကြလေရာ ရုပ်ရှင်ကြော်ငြာစာရွက်များ၊ ဝတ္ထုစာအုပ်သုံးလေးအုပ်၊ သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းနှင့် ပုဂ္ဂိုဠ်ဟောင်းအချို့အပြင် အခြားအသုံးမဝင်သော ပစ္စည်းများကိုသာတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း အကွင်းခန်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

အတင်းခန်း၌ကား တယောက်အိပ် ကုတင်တလုံးနှင့် ခေါင်းရင်း ဘက် တွင် လေးပေခန့် မြင့်သည့် ဘီရိုကလေးတလုံးရှိရာ ဘီရိုမှာ သော့ခလောက်ကလေးတလုံးဖြင့် ခတ်ထားလေသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် အချိန်ကုန်မည်စိုးသဖြင့် သော့ခလောက်ကိုဖွင့်ရန်မကြိုးစားတော့ဘဲ အိပ်ဆောင်

ဝက်အုလည်ကလေးဖြင့် မြောက်လက်ကလေးတွင် တပ်ထားသည့် ဝက်အုများကို ပြုတ်လေရာ မကြာမီပြုတ်ထွက်သွားလေ၏။

ဘီရိုအတွင်း၌ ဖိုင်ကဲ့သို့လေးခုအပြင် လက်ကိုင်တွင် ကျောက်များစီထားသည့် ဆင်စွယ် ရိုးတပ် ဓားမြောင် တချောင်း ကိုင်၎င်း၊ ဆင်စွယ်ကြွပ်ကလေး တလုံးကိုင်၎င်း၊ ဘီရိုနောက်ပိုင်းတွင် ဗျက်လက်သုံးလုံးသာသာနဲ့နဲ့ အရှည်နှစ်ပေခန့် သားရေအိတ်စွပ်ထားသော ဓားရှည်နှင့် တူသည့် အရာဝတ္ထုတခုကို တွေ့ရသဖြင့် ဦးထင်ကျော်လည်း အခြားပစ္စည်းများကိုမကိုင်ဘဲ ၎င်းကိုထုတ်ယူ လိုက်၏။

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း အတန်ငယ်မှောင်သောနေရာမှ အလင်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး လျှင် သေချာစွာကြည့်ရှုကြလေသည်။ ဦးထင်ကျော်သည် ဆင်စွယ်ရိုးပေါ်၌ ငွေပြားသုံးရစ်ကွပ်၍ ထားသော လက်ကိုင်ကို တဖြည်းဖြည်းဆွဲထုတ်လေရာ အတွင်း၌ကား ဓားမဟုတ်ဘဲ သစ်သားပြား တခုပေါ်၌ ဆင်မြီးများကျစ်ကာ အပြားခတ်ထားသည့် အရာဝတ္ထုကိုတွေ့ရလေ၏။ အိမ်မှာ သုံးဆယ်တလက်မရှည်သော်လည်း ဆင်မြီးများကို ကျစ်၍ပြားထားသည့် ဝားသွားနှင့် တူသော အတွင်းမူပစ္စည်းမှာ ဆယ်ရှစ်လက်မသာ ရှိလေသည်။

“သေသူ ဦးထွန်းကျော်ရဲ့ အခန်းက ပျောက်သွားတဲ့ ပစ္စည်းဟာ ဒီဟာဘဲ ကိုတင်မောင်၊ ဒါဟာ နာဂစော်ဘွားကြီးများရဲ့ နန်းစဉ်ပစ္စည်းမျိုးဘဲဗျ၊ ကျုပ်တို့အိမ်ကို ဦးဘစိန်လာခေါ်တဲ့ ဦးသာမြတ်ပြောတဲ့အတိုင်း သေသူဦးထွန်းကျော်ရဲ့ အစ်ကိုဟာ နာဂစော်ဘွားတဦးနဲ့ အခွန်ဘဏ္ဍာ တောင်းတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားများဘူးတယ်၊ စော်ဘွားပိုင်ပစ္စည်းများကို ယူသွားတယ်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ဟပ်ကြည့်လိုက်ယင် ဒီပစ္စည်းကို ဦးထွန်းကျော်အခန်းက ယူသွားတဲ့လူဟာ အဲသည် စော်ဘွားကြီးနဲ့ တနည်းနည်း အဆက်အသွယ်ရှိရမယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ်၊ နောက်တော့ ကျုပ်ရှင်းပြ ပါမယ်လေ”

ဦးထင်ကျော်သည် ထိုဆင်မြီးဓားကို ဘီရိုအတွင်းသို့ နေသားတကျ ပြန်၍ထည့်ပြီးလျှင် မြောက်လက်မှ ပြုတ်ထားသော ဝက်အုများကို တချောင်းစီ ပြန်၍ တပ်လေသည်။ သို့ရှိစဉ် ကျွန်တော်က အခန်းဝ၌ စောင့်နေရ၏။ ဦးထင်ကျော် ထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော်က...

ကျွန်တော်။ “ဒီဟာကို ကျွန်တော်တို့ တခါတည်းယူမသွားဘူးလား”

ထင်။ “မဖြစ်ဘူးကိုတင်မောင်၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို တွေ့ရတာဘဲဗျ၊ ကျုပ်တို့ အခုလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ယူလာလို့ မဖြစ် သေး ဘူး၊ အမှန်တော့ ဒီဟာက ပုလိပ် အလုပ်ဘဲဗျ”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း အပြင်သို့ထွက်၍ မြေရာ လက်ရာမပျက်အောင် အခန်းကို ပြန်၍ပိတ်ခဲ့ပြီးလျှင် အောက် ထပ် သို့ ဆင်း ခဲ့ ကြ လေ၏။ ထိုအချိန်၌လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ဦးဘစိန်အခန်းသို့မဝင်ဘဲ တောင်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဦးထင်ကျော်သည် ဘီဂန်ဒတ်လမ်းတွင် ကျွန်တော်နှင့် လူချင်းခွဲ၍ ထွက်သွားပြီးနောက် ညနေ လေးနာရီလောက်တွင်မှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာပြီးလျှင် အိမ်ခန်းသို့ တန်း၍ ဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် မှာ စကားပြောခွင့်ပင် မရလိုက်ချေ။ ခုနစ်နာရီ ထိုးပြီး လတ်သော် ကျွန်တော်လည်း

မောင်ဖိုးလူအား ထမင်းပွဲပြင်ရန် ပြောမည်ဟု ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ လာခဲ့ရာ အခန်းဝတွင် ဦးထင်ကျော်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရလေသည်။ ဦးထင်ကျော်မှာ မီးခိုးရောင် ကုတ် အကျီ ကို ဝတ်ကာ လက်ထဲတွင် ဟန်တိန်တုတ်ကလေးတချောင်းကို ကိုင်ထားလေသည်။

“ကိုင်း...ကိုင်းမောင် အဝတ်အစားလဲဗျို့၊ အင်စပိတ်တော် ဦးအုံးဘူးနဲ့ ခုနစ်နာရီခွဲ ချိန်းထားတယ်”

“ခင်ဗျား ထမင်းမစားတော့ဘူးလား”

“ထမင်းက အရေးမကြီးပါဘူးဗျား၊ နောက်မှ ကြုံရပေါ့၊ ခုနစ်နာရီခွဲ ဦးအုံးဘူးနဲ့ ချိန်းထားတယ် သူ ဒီကိုလာလိမ့်မယ်”

ခုနစ်နာရီခွဲပြီးနောက် တခဏမျှကြာလတ်သော် ဦးအုံးဘူးသည် ပုလိပ်သားတယောက်နှင့် အတူ တက္ကစိကားတစီးဖြင့် ဖောက်ရှိလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့ကားနှင့်အတူ စပတ်လမ်း ဘက်သို့ မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။ စိန်ပေါ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအနီး မှောင်ရိပ်တခွဲသို့ ရောက်သောအခါ ဦးထင်ကျော်သည် ကားကို ရပ်စေပြီးနောက် ထိုနေရာ၌ပင် ကျွန်တော်တို့သည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ကားသမားအား စောင့်ဆိုင်းနေစေပြီးလျှင် ဦးဘစိန်တို့ကခန်းရှိရာသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ခဲ့ကြ လေ၏။

တိုက်နှင့် မျက်စောင်းထိုး နေရာမှ လမ်းကို ဖြတ်၍ ကူးခဲ့ရာ အရပ်ဝတ် အရပ်စားနှင့် လူသယောက်သည် မှောင်ရိပ်တခွဲထွက်လာ၍ ဦးအုံးဘူးအား အဓိအသေပေးပြီးလျှင် စပ်ခွန်သောင်း အခန်းမှ မီးရောင်လင်းနေသော ပြူတင်းပေါက်ကို မျက်ရိပ်ပြပြီးနောက် မှောင်ထဲတွင်ပျောက်ကွယ် သွားလေ၏။ ထိုသူမှာ ဦးထင်ကျော် ညွှန်ကြားချက်အရ ဦးအုံးဘူးက အစောင့်ချထားသော အစိုးရစုံထောက်တယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

ဘူး။ “ဦးဘစိန်ကို ကျုပ်တို့ အသိပေးအုံးမလား”

ကျော်။ “မလိုပါဘူးဗျား၊ လူနည်းနိုင်သမျှနည်းတာ အကောင်းဆုံးဘဲ”

ဘူး။ “ဒါဖြင့် ကျုပ်လူကို အောက်မှာ အစောင့်ချထားခဲ့မယ်”

ကျော်။ “ကျောင်းပါတယ်”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း သေသူဦးထွန်းကျော်၏ အခန်းကိုကျော်လွန်၍ အပေါ်ဆုံး ထပ်သို့ ခြေသံမကြားအောင် တက်ခဲ့ကြလေ၏။ စပ်ခွန်သောင်း အခန်းရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းမရှိသဖြင့် ဦးအုံးဘူးသည် လက်ထဲတွင် ပါလာသော သားရေတုတ်လုံးဖြင့် တံခါးကိုခေါက်လေသည်။ ပဌမ မည်သည့်အခါမျှ မကြားဘဲရှိနေရာ နောက်ထပ်သုံးလေးချက်မျှ ခပ်နာနာခေါက်သောအခါတွင်မှ အတွင်းတံခါးမင်းတုံးဆွဲသံကြားရပြီးလျှင် တံခါးသည် တထွာ သာသာခန့်မျှပွင့်သွားပြီးနောက် ဆံပင်ရှည်နှင့် ဦးခေါင်းတလုံး အပြင်သို့ ပြူထွက်လာလေသည်။ ထိုသူက အသံပပ်ပဲဖြင့်...

“ဟေ့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဟင် ဘာလိုချင်လို့လဲ”

ဘူး။ “စပ်ခွန်သောင်းဆိုတာ ခင်ဗျားလား”

ယင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ဦးအုံးဘူးသည် တံခါးကိုပြန်မဝိတ်စေရန် သူ၏ ညာဘက် ခြေထောက်ကို အတွင်းဘက်သို့ ချလိုက်လေ၏။

သောင်း။ ။ “ဟုတ်တယ် ကျုပ်ဘဲ၊ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်မှမသိဘဲ သွား...သွား”

ဘူး။ ။ “ကျုပ်က ပုလိပ် အင်စပိတ်တော်ဘဲ ဦးထွန်းကျော်ကို သတ်တဲ့အမှုနဲ့ ခင်ဗျားကို ဖမ်းဘို့ ပရမ်းပါတယ်”

စကားမဆုံးမီ ဦးအုံးဘူးသည် ခြေထောက်ကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တိုးလိုက်ပြန်၏။ သို့သော် ထိုကော့ အတွင်းမှလူသည် တံခါးကိုပြန်၍ပိတ်ရန်ကြိုးစားလျက်ရှိရာ ဦးအုံးဘူး၏အားဖြင့် တအား ဝီရိ ဘွန်းခြင်းကို တခဏမျှသာခံနိုင်ပြီးလျှင် တံခါးလည်း တခါတည်းပွင့်သွားတော့၏။ ဦးအုံးဘူး သည် အတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့လည်း ၎င်းနောက်မှ လိုက်ပါသွားလေ၏။

စပ်ခွန်သောင်းသည် အတွင်းခန်းသို့ပြေးဝင်ပြီးလျှင် ကုတင်ပေါ်သို့ ကိုယ်ကိုအလျားမှောက်ခါ လှဲချလိုက်ရာ ဦးအုံးဘူးက လက်တောက်ကိုလှမ်း၍ ဆွဲထားလိုက်၏။ သို့သော် လွတ်၍နေသော လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ခေါင်းအုံးအောက်မှ ပစ္စတိုကလေးတလက်ကို လျှင်မြန်စွာဆွဲထုတ်၏။ သို့သော် ပစ်ရန်ကား အချိန်မရလိုက်ချေ။ ဦးထင်ကျော်သည် ဦးအုံးဘူးနောက်မှ ထပ်ချပ်လိုက်ပါ သွားရာ၊ သေနတ်ကိုင်သော စပ်ခွန်သောင်း၏ လက်ကို ဦးအုံးဘူးခေါင်းပေါ်မှကျော်၍ ဟန်တိန် တုတ်ဖြင့် ရိုက်လိုက်သဖြင့် သေနတ်ကလေးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျသွားလေသည်။ ထိုကော့ ပွဲပင် ဦးအုံးဘူးသည် တရားခံအား လက်ထိပ်ခတ်လိုက်လေပြီ။

ဘူး။ ။ “စပ်ခွန်သောင်း ဟောဒီဘီရိုက သော့ပေး”

သောင်း။ ။ “ခေါင်းအုံးအောက်မှာရှိပါတယ်”

ဦးအုံးဘူးသည် ဘီရိုကလေးကို သော့နှင့်ဖွင့်၍ ဆင်မြီးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် “နာဂ” ခားကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

ဘူး။ ။ “လက်သေတ်တော့ ဦးထွန်းကျော် အခန်းထဲက ပျောက်သွားတဲ့ ပစ္စည်းဟာ ဒီဟာကိုး။ လူသတ်မှုပြုတဲ့ညမှာ ဒီပစ္စည်းကို သူခိုးသွားတာဘဲ”

(စပ်ခွန်သောင်းက ဦးခေါင်းကိုရမ်းလျက်) “ဒီလိုမပြောနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဘာမှမခိုးဘူးဗျ၊ ဦးထွန်းကျော်ကို ကျုပ်မသတ်ဘူး၊ နားထောင် ဒီအကြောင်း ကျုပ်ပြောပြမယ်”

စပ်ခွန်သောင်း၏ စကားများကား လေးလေး နက်နက် ရှိပေသည်။ ဦးအုံးဘူးသည် စပ်ခွန်သောင်းအား ခတ်ထားသော လက်ထိပ် ခိုင်မခိုင်ထုံးစံအတိုင်း စမ်းသပ် ကြည့်ရှုပြီးမှ နားထောင်လေသည်။

(စပ်ခွန်သောင်းက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်) “ဒီဆင်မြီးမားကြီးဟာ နာဂလူမျိုးများ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နယ်သားများ အမြတ်တနိုးထားပြီး ကျွန်တော့်ခမည်းတော် စော်ဘွားကြီး ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းဘဲဗျ၊ သေတဲ့ဦးထွန်းကျော်ရဲ့ အစ်ကိုဦးထွန်းသော်ဆိုတဲ့လူဟာ အခွန်တက္ကသိုလ်များတောင်း ခံဘို့လာတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ခမည်းတော်က ကျေလည်အောင် မဆောင်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော် တို့ ဘိုး၊ ဘေးဘီဘင်က နန်းသုံးပစ္စည်းတွေကို သိမ်းယူသွားတယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်တော့ မရှိဘူး၊ ကျွန်တော်ကကားလကတ္တားမှာ စာသင်နေတယ်၊ ကျွန်တော်ရဲ့ မယ်တော်က အင်္ဂလိပ်စာတတ်

ရှမ်းလူမျိုး ဖြစ်တော့ ကျွန်တော်ကို ငယ်စဉ် ကထဲက ကာလကစွားပို့ပြီး အင်္ဂလိပ်စာကို သင်စေတယ်။ ကျွန်တော့် ခမည်းတော်ကတော့ နာဂလူမျိုးအစစ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘိုးတော် လက်ထက်ကတဲကစပြီး အသံနယ်စပ် တူစွဖြစ်ညာက ဘူစုနယ်ပယ်နဲ့ တူစုတောင်တန်းများကို အုပ်စိုးခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘိုးတော်လက်ထက်က အသံနယ်စပ် သစ်တောထဲက အင်မတန်ထူးဆန်း ကြီးမားတဲ့ ဆင်ကြီးတကောင်ကိုဖမ်းမိပြီး သူသေသွားတဲ့အခါ သူ့အစွယ်ကို လက်သုံးတော် ဓားရဲ့အရိုးမှာ တပ်၊ အမြီးကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ နာဂလူမျိုးများရဲ့ ယုံကြည်ချက်အတိုင်း အပြားယက်ခတ်ပြီး အခုခားပုံအတိုင်းပြုလုပ်ကိုးကွယ်ခဲ့တယ်။ ဒီပစ္စည်းဟာ မြို့ပိုင် ဦးထွန်းသော် တိုက်ခိုက်ယူသွားတဲ့ပစ္စည်းတွေထဲမှာ ပါသွားတယ်။ ကျွန်တော်ရဲ့ ဘီရိုထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ကျောက်စိ ဓားမြောင်နဲ့ ဆင်စွယ်ကြွတ်ဟာလဲ ဒီပစ္စည်းတွေထဲမှာ အပါအဝင်ဘဲ၊ ကျွန်တော်ပညာသင်ပြန်လာ ပြီး ကျွန်တော်တို့ နယ်ပယ်ကိုရောက်လို့ ဒီအကြောင်းသိရတော့ ဒီပစ္စည်းတွေကို မရ-ရအောင် လိုက်မယ်ဆိုပြီး သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် နေထိုင်တဲ့မြို့တွေကို သတင်းနားဆောင်ပြီး ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့တယ်။

“ဦးထွန်းသော်က ဒီပစ္စည်းတွေကို အစိုးရလက်မအပ်ဘဲ သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် အသုံး ပြုပြီး တချို့ကိုလဲ သူ့ညီ ဦးထွန်းကျော်လက်ကို အပ်ခဲ့တယ်လို့ သတင်းရခဲ့တယ်။”

“ဒီနောက် သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခြေရာပျောက်သွားပြီး နောက်ဆုံး ဦးထွန်းသော်ဟာ အထက်အညာမှာဘဲ သေပြီး ဦးထွန်းကျော်က ရန်ကုန်ရောက်တယ်လို့ သတင်းရတယ်။ ဒီအခါ ကျွန်တော်လဲ၊ နယ်ကို တနှစ်လောက် မိကွာတော်များ စုဆောင်းရအောင် ပြန်ပြီး ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာခဲ့တာ ဒီတိုက်မှာနောက်ဆုံး ခြေရာခံမိတာပေါ့၊ အပေါ်ထပ်မှာနေတဲ့ ကုလားတယောက်ကို ပေါင်း၊ ဒီကုလားကို ကြိတ်ငွေပေးပြီး ဒီကုလားအခန်းကို ကျုပ်ကယူခဲ့တယ်။ အကြံကတော့ ဦးထွန်းကျော်လက်ထဲမှာ ဒီပစ္စည်းရှိရင် တနေ့မှာ ဒီပစ္စည်းကို တနည်းနည်းနဲ့ရအောင် ယူဘို့ဘဲ၊ နို့ပေမဲ့ နာဂလူမျိုးများကိုင်တဲ့ လူကြီးနှစ်ချောင်းကလွဲလို့ ဒီဆင်မြီးဓားကို မမြင်မိဘူး၊ နို့ပေမဲ့ ကျုပ်က စိတ်မပျက်လက်မပျက် စောင့်နေတယ်။ ဒါနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က တနေ့တော့ ဦးထွန်းကျော်ဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး လင်မယားနှစ်ယောက်ကို ထမင်း ကျွေးဘို့ အခန်းကို ပြင်ဆင်တဲ့ အခါ ဒီပစ္စည်းကို ထုတ်ပြီး ခေါင်းရင်း နံရံမှာ ချိတ်တာ ကျုပ်ချောင်းကြည့်လို့ မြင်လိုက်ရတယ်။ ဒီကထဲက သူဟာ ဆင်မြီးဓားကို မဖြုတ်တော့ဘူး၊ ဒီနေရာမှာဘဲ ထားတော့တယ်။ နို့ပေမဲ့ အဘိုးကြီးဟာ အင်မတန်သတိကောင်းပြီး၊ တံခါးကို အမြဲပိတ်ထားလေတော့ ကျုပ်ဟာ ယူခွင့် မရခဲ့ဘူး....

“...ဒါနဲ့ အဲဒီညကတော့ ဆယ်နာရီလောက် ဟော်တယ်က ကျုပ်ပြန်လာလို့ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာတော့ အဘိုးကြီးတံခါးဟာ မပိတ်ဘူး စေ့ထားပြီး၊ မီးကလဲလင်းလို့ လူတယောက်နဲ့ ခုန်းကြီးခွန်းငယ် ပြောနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်လဲ အမှတ်တမဲ့ ကျုပ်အခန်း တက်လာခဲ့တာပဲ၊ နို့ပေမဲ့ အပေါ်ရောက်လို့ တံခါးဖွင့်နေတုန်း အောက်က ဒုံးဒုံးဒိုင်ဒိုင် အသံတချက်နှစ်ချက် ကြားတော့ ကျုပ်အောက်ကို ပြန်ပြီးဆင်းလာခဲ့တယ်။ အဘိုးကြီးဟာ လေကသံခြေရင်းအထိ

ဟိုအကောင်ကိုလိုက်ပြီး ကန်ကြောက်နေတာ ဟောရတယ်။ ဒီတော့ ငါဟာ ဒီအခွင့်အရေးတော့ လက်လွှတ်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး အခန်းထဲပင် နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဓားကြီးဖြုတ် အခန်းထဲက ပြန်ထွက်မယ်လုပ်ရော အဘိုးကြီးလဲ အခန်းထဲ ထောက်လာပါရောခင်ဗျာ။ သူက ကျွန်တော်ကို “သူခိုး ငါ့ပစ္စည်းကို နှင် ဘာကြောင့် ယူရတာလဲဆိုပြီး ဓားကိုလု၊ ဓားလဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျ၊ ကျွန်တော် အပင်လှမ်းဆွဲ ကျွန်တော်လဲ ကိုယ်လွှတ်ရုန်းရတာပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကိုလဲ ပြန်တုန်း လိုက်ရော ‘အမယ်၊ အမယ်’ နဲ့ သူ့လည်ပင်း သူ့ဖျစ်ပြီး ပါးစပ်က အမြှုပ်တစ်စီနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပက်လက်ကြီး နောက်ပြန်လဲသွားတာပါဘဲဗျာ။ ဒီနောက် ကျွန်တော်ဟာ ဓားကို ကောက်ယူပြီး ကျွတ်နေတဲ့ ဓားကို ဓားအိမ်ထဲ ပြန်ထည့် အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး အိမ်ပေါ် ပြန်တက်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အတိုင်း အမှန်ပါဘဲ။ ကျွန်တော် တခွန်းမှလဲ ပိုပြီး မပြော၊ လျှော့ပြီးလဲမပြော ပါသွား။ ကျွန်တော်ယူတဲ့ ပစ္စည်းက ကျွန်တော် မိဘပိုင် နန်းစဉ် ပစ္စည်းလဲ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ သေတဲ့လူကလဲ သူ့ ဘာသာသူ သေတာဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် မှာ ဘာမျှ အပြစ်မရှိပါဘူး။”

“ကောင်းပြီလေ ဒီအကြောင်းတွေ ရုံးထောက်တဲ့အခါကျမှ ရှင်းပေါ့။”

“ဟောစိက ဦးထင်ကျော်နဲ့ ဦးဘင်မောင်တို့လဲ ကြားရပြီဘဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဝတ္တရားမှီတဲ့ အတိုင်း လုပ်ရလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် ဦးအုန်းဘူးလည်း သက်သေခံ ပစ္စည်းများ ကို ယူပြီး လျှင် အောက်ထပ်တွင် စောင့်နေသော ပုလိပ်သားကို ခေါ်၍ ၎င်း၏ အကူအညီဖြင့် စပ်ခွန်သောင်းအား ကားနှင့်ခေါ်သွား လေသည်။

“ကိုင်း...ကျုပ်တို့ ဝတ္တရားတော့ ကုန်ပြီ ကိုတင်မောင် အောက်ထပ်က ဦးဘစိန်ကို ဝင်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းလင်း ပြရလိမ့်အုံးမယ်”

ကျွန်တော်။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ အမှုကို ဦးဘစိန်ကို အကြောင်းပြုပြီး ထောက်လာတဲ့ အမှုဘဲ။ စပ်ခွန်သောင်း ဖမ်းတဲ့ နေရာမှာတောင် သူရှိဘို့ ကောင်းတယ်”

“မလိုပါဘူးဗျာ။ လူနည်းနိုင်သမျှနည်း၊ ပြီးအောင် ဆောင်ရွက်ဘို့ ဦးအုန်းဘူးနဲ့ ကျုပ်စိရင် ထားတာဘဲ။ ပြီးတော့ ကြားထဲက မဆိုင်တဲ့ လူတယောက်ကိုလဲ ရုက္ခမပေးချင်ပါဘူးဗျာ”

ဦးဘစိန် အခန်းသို့ ရောက်၍ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ထပ်တွင် ပြန်၍ သည် အကြောင်းများကို ရှင်းလင်းပြောပြသောအခါ ဦးဘစိန်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ပြောသင့်လျက် ရှိနေ၏။ ထို့နောက် ဦးထင်ကျော်၏ စုံထောက် သုတေသန လုပ်ငန်းမှာ ပြည့်စုံလှပါကြောင်းဖြင့် ချီးကျူး စကားပြောလေသည်။

ကျော်။ ။ “ဒီလောက်လဲ အ...င်မကြီးပါနဲ့ ဦးဘစိန်၊ ဒီအမှုမှာ ကျွန်တော် ဥာဏ်ချည်း သက်သက်မဟုတ်ပါဘူး။ ကံတရားလဲပါပါသေးတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ်”

စိန်။ ။ “ဟုတ်ကဲ့လား၊ ကျုပ်ဖြင့်ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကံတရားကိုမမြင်ပါဗျာ။ ဒါထက် ဒီလို ဆိုရင် ဦးထွန်းကျော်က မောင်ခင်ပြောတာမှန်ပုံဘဲ”

ကျော်။ ။ “စပ်ခွန်သောင်းပြောတဲ့စကားကတော့ ဦးဘစိန်”

စိန်။ ။ “သူပြောတာလဲ လိမ်ပြောတာဟုတ်ပုံမပေါ်ဘူး”

ကျော်။ “ဆရာဝန်ထွက်ချက်နဲ့ ယှဉ်ပြီးကြည့်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး အတွယ် လွတ်ဘို့ အဖွင့် အရေးတွေ အများရှိတယ်မဟုတ်လား ဦးဘစိန်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့လည်း ဆာလောင်လှပြီဖြစ်၍ ဦးဘစိန်အား နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် မြင်းရထားတစ်စီးဖြင့် လမ်းမတော်ဘက်ရှိ တရုတ်ဟော်တယ်တခုသို့လာခဲ့ကြလေသည်။

ဟော်တယ်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် ညစာနှစ်ပွဲကိုမှာယူစားသောက်ကြပြီးနောက် ဦးထင်ကျော် သည် ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးတံနှင့် ဆေးဗူးကို ထုတ်ယူကာ စားပွဲပေါ်တွင်ချ၍ ဆေးတံ တွင် ဆေးတဆုံထည့်၍သောက်ပြီးနောက်...

“ဦးဘစိန်ကိုကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒီအမှုစုံစမ်းရာမှာ ဉာဏ်ချည်းသက်သက် မဟုတ်ဘူး၊ ကံတရားလဲပါတယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုသလဲ၊ ခင်ဗျားရိပ်မိသလား”

“ဟင့်အင်း...မရိပ်မိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်မြင်တာလဲ ခင်ဗျားဉာဏ်သွားတာချည်း မြင်တာဘဲ၊ အခန်းနံရံမှာ ပစ္စည်းတခုချိတ်ထားခဲ့ဘူးတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလဲ ခင်ဗျားပြောတာဘဲ၊ ဘိနပ်ကြီး ပြားမှာကပ်တဲ့ ကျွဲကော်ချောင်းကလေးနဲ့တူတဲ့ ပစ္စည်းဟာလဲ ကျွဲကော်မဟုတ်ဘဲ ဆင်ရဲ့ အမြီးက ကျွတ်တဲ့အမွှေးစုအချောင်းကလေးတခုဖြစ်တဲ့အကြောင်းလဲ ခင်ဗျားသိတာဘဲ၊ ပြီးတော့ အခန်း ထဲမှာတွေ့ရတဲ့ဆံပင်မွှေးအကြောင်းလဲ ခင်ဗျားခွဲခြားပြောနိုင်တာဘဲ၊ ကိုင်း...သည့်ပြင်ဘာရှိသေးလဲ”

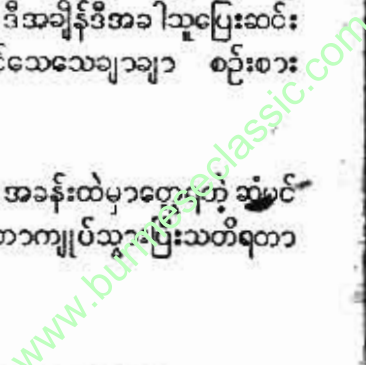
“တခုရှိရုံကိုတင်မောင်၊ အခန်းထဲမှာတွေ့ရတဲ့ ဆံပင်တွေထဲက ဆံရှည်သုံးလေးချောင်းဟာ ဆံပင်ရှည်ဖြစ်ပေမဲ့ မိန်းမတယောက်ရဲ့ ဆံပင်နဲ့ မတူဘူး၊ ယောက်ျား တယောက်ရဲ့ ဆံပင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်ကြေးပေးခဲ့တာ ခင်ဗျားမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဒါလဲမှန်တာဘဲ မဟုတ်လား၊ သေသုဦးထွန်းကျော်က စပ်ခွန်သောင်းကို ဒေါသနဲ့ ဆံပင်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်လို့အခါ ကျွတ်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ဆံပင်မဟုတ်လားဗျ၊ ခင်ဗျား တွေးထင်ချက်မှန်တာဘဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုတင်မောင်၊ ကျုပ်မမှန်ဘူးလို့ မပြောပါဘူး၊ နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျား စဉ်းစား ကြည့်စမ်း၊ ဦးထွန်းကျော်ရဲ့အခန်းက ကျုပ်တို့ဝင်လာတုန်း အောက်မရောက်ခင်စပ်ခွန်သောင်းက အရေးတကြီး အပေါ်ထပ်က ပြေးဆင်းလာတယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ နံဘေးကို အသွားကပ်ပေး လိုက်ရတယ်၊ သူလဲဆင်းသွားရော အမွှေးနံတခု ထောင်းကနဲ ကျန်ရစ်တယ်၊ မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အကယ်၍သူဟာ ဒီအချိန်က အောက်ကိုပြေးဆင်းမလာရင် အပေါ်ထပ်မှာဒီလူရှိတယ် ဆိုတာ ကျုပ်တို့လဲ ဘယ်နည်းနဲ့မှသိမယ်မဟုတ်ဘူး၊ ဦးဘစိန်ကလဲ အရေးမကြီးဘူးထင်ပြီးပြောမပြ ဘူး၊ ဒီတော့ဒီလူကိုခြေရာခံနိုင်အောင် ကံတရားကဖန်တီးလာလို့ သာ ဒီအချိန်ဒီအခါသူပြေးဆင်း လာတာပေါ့၊ ကျုပ်ပြောတာဟုတ်တယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုတင်မောင်သေသေချာချာ စဉ်းစား ကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒီလို သူဆင်းလာတဲ့အခါ ရေမွှေးနံ့ ထောင်းကနဲ့ရတော့ အခန်းထဲမှာတွေ့ရတဲ့ ဆံပင် ရှည်သုံးလေးချောင်းကို ကျုပ်နမ်းကြည့်တဲ့အခါရတဲ့အမွှေးနံ့နဲ့ တူနေတာကျုပ်သွားပြီးသတိရတာ

ကိုးဗျ။ သူတို့ဆံပင်ရှည်ထားတဲ့ ရှမ်းမျှားဟာ သူတို့ရဲ့ဆံပင်ကို အတော်အထွတ်အမြတ်ထားပြီး အမွှေးနဲ့သာအမျိုးမျိုး လိမ်းကျံတတ်ကြတယ်ကိုတင်မောင်ရဲ့။ ဒီတော့ဒီလူဟာ ဦးထွန်းကျော် အခန်းရဲ့ အပေါ်ထပ်ကလွှာဖြစ်တယ်။ ဆံပင်ကို အမွှေးနဲ့သာလဲ လိမ်းတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဉာဏ်အရပ်ရပ်အတိုင်း သူတို့ကိုအခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ညက ဒီအချိန်လောက်မှာ ကားတစ်စီးနဲ့ အပြင်ကပြန်လာတာလဲမြင်ရတယ်ဆိုတော့ အကြောင်းအရာ သုံးလေးခုလောက်ဟာ ဒီလူနဲ့ တသွေ မတိမ်း ညီညွတ်နေတာတွေရတယ်ကိုတင်မောင်။ ဒါ့ကြောင့်ကျုပ်တို့သူ့အခန်းကို တိတ်တိတ် တက် ရွာတော့ ကျုပ်တို့လိုချင်တာတွေတာဘဲမဟုတ်လား”

“ဒီလိုယူဆပုံကလေးတွေကိုဘဲ ကျွန်တော်ပြင်ချီးကျူးတာဘဲ”

“ခင်ဗျားချီးကျူးရုံနဲ့ လဲမပြီးသေးဘူးလေ၊ ဒါထက်ကံကိုကောခင်ဗျားမချီးကျူးဘူးလား”

“ကိုင်းဗျာ.....ကံကောင်းတာကိုလဲ ချီးကျူးပါတယ်”

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဆယ်နာရီ ထိုးပြီးလေပြီ။ နောက် ဆယ်ငါးရက်ခန့်ကြာ၍ ဦးထွန်းကျော်သေဆုံးမှုကို ရှုံးတင်၍စစ်ဆေးသောအခါ ဦးထွန်းကျော်၏တူ မောင်ခင်မှာတရားရှင် လွတ်မြောက်၍ စပ်ခွန်သောင်းမှာမှ လူသတ်မှုပင်မကျူးလွန်စေကာမူ သူ့မျှားပိုင်နက် အတွင်းသို့ ဝင်၍ ဥစ္စာရှင်သဘောမတူဘဲ ပစ္စည်းကိုအတင်းယူငင်ကြောင်း ပြစ်မှုထင်ရှားသဖြင့် ထောင်ဒဏ် ခြောက်လကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းခံရလေသည်။ ။

